

FERENCES KÖZLÖNY

1938 október hó

XVIII. é

TARTALOM :

Terciárius naptár.

● Uzdoczy Zadravec István OFM.
püspök: Fájdalmas Pátrónánk.

● Magasi M. Franciska O. S. U.: Ez
a halál!

● P. Árvavári Agnellusz OFM.: Gya-
korlati életünk és az Oltáriszent-
ség.

● P. Kaizer Nándor OFM.: Szent Fe-
renc rendje.

● Pálffy Erzsébet grófnő: A rózsafűz-
ér ájtatossága.

● P. Forintos Lőrinc OFM.: Szent Fe-
renc harmadikrendje, mint Isten
irgalmának eszköze.

● P. Roznik Rajnér OFM: Krisztus
közelében.

● A nagy szellemek és a rózsafűzér

● Mária hét öröme. Költemény.

● Realini Mária. A ferences kert egyik
virága.

● P. Roznik Rajnér OFM: Lehet-e a
szentáldozást másokért felaján-
lani ?

Rendi krónika. Szerkesztői üzenetek.

● Rendi élet. Hirdetések.

Fájdalmas Pátrónánk.

Uzdóczy-Zadravecz István O. F. M. püspök úr 1938. szept. 16-i rádióelőadásából.

Hogy a szentföldi biztos nagy tervei nem álmodok országába valók, hanem megvalósíthatók, erősen bebizonyította azzal, hogy a Szentföld egy ékes gyöngyét már ide hozta a magyar földre. A szentföldi hatóságok jóvoltából megkapta a Golgotha középső, karrarai márványból épült oltárát, vagyis a Golgotha Madonnájának, a Stabat Maternek oltárát, finom művű, a kegyesobrot befogadó űs almáriummal együtt. A kettős magyar szentévi emlékére ajándékozták ide ezt az oltárt, amely századok óta azon a helyen állt, ahol «Stabat Mater Dolorosa», azaz ahol a Fájdalmas Anya állott a keresztfeszítéskor s ahol a keresztről levett Fiát ölébe helyezték. Gazdagítják e páratlan adományt még a Golgotha régi, már szintén ideszállított fedőlapjai. A Golgothán ugyanis restaurációk folynak. Új fedőlapokat kapott a kápolna és új oltárt a Fájdalmas Anya. A régiek pedig már itt vannak! A régiek, amelyeket annyi század zarándokainak csókja és könnye, a szeretet annyi drága éke, a világháború nemzetei számtalan hősének ideakasztott kitüntetése szentelt meg... A régiek, ahol annyi keresztes lélek rogyott le a kereszt tövében... A régi fájdalmas oltár, amely oltáron én is többször miséztem és szentföldi tartózkodásom alatt előtte annyi-annyi órát töltöttem... A régi oltár, amely előtt már annyi fájdalom csittult el, mert róla kézzelfoghatóan hőmpölyög a vigaszok áldása...

Ez ősi oltárnak, a Stabat Mater, a Fájdalmas Anya kegyoltárának és az ősi golgothai fedőlapoknak megfelelő kápolna kell! Ki ne hinné, hogy mihamarabb felépül ez első Szentély a Magyar Szentföldön?! És ki ne tenné, aki teheti, hogy megépüljön ez? Itt a szép budai hegyekben, Mátyás király régi vadaskertjében, űs fenyők árnyában...

Nem égi jel ez? A golgothát járó magyar nemzethez most, jubiláló szent esztendejében maga a Golgotha Madonnája jött! És itt akar maradni... Asszonya, Pátrónája akar lenni e golgothás Hazának... Fájdalmas, megcsontított, vérző Magyarországhoz valóban a legméltóbb Pátróna a Golgotha Madonnája... Ne csak oltárát befogadó méltó szentélyt építsünk Neki, — hanem fájdalmas fejét golgothás Hazánk szent koronájának másuával ékítsük fel.

Már elem rajzolódik a jövő: Fényözönben, fenyő- és virágillatban áll a magyar szentföldi Szentély... Madárcsicsergés köszönti napkeltekor, vadgerle krúgatva búcsúzik tőle alkonyatkor... Ajtaja nyitva s hol egy magányos pesti vándor oson be rajta lehajtott fővel, hol meg százak, ezrek jönnek a magyar kálváriás élet minden útjáról, hogy megpihenhessenek itt, a Magyar Szentföldön... a Fájdalmas Pátróna előtt egy percre letehessék keresztjüket, ... hogy azután újból felvéve azt, az Üdvözítő szent kegyelmeitől megerősödötteen távozzanak vele küzdő magyar életükbe...

Ez a halál.

Legenda.

Írta: Magasi M. Franciska O. S. U.

Az Úrnak 1226-ik esztendejében szokatlan szépséggel köszöntött Umbriára az ősz. Még pompában ragyogott a nyár utolsó szépsége, de már közéje vegyült itt-ott a haldoklás bágyadt színe, a barna és a sárga. Alig lehetett észrevenni az örökzöldek hervadást nem ismerő biztatása mellett. . .

De mégis! Voltak szemek, amelyek éppen csak ezt látták a befelé folyó könnyes szemekkel. . . S titkolt sóhajással néztek egymásra azok, akiknek lelkében olyan nagyon egyforma fájdalmas gondolat ébredt a hervadás láttára. . .

Október 4-e. Assisi Szentje elkészül az égbe, ahol már úgyis jobban otthonos, mint a földön. Pedig szerette a földet is! Szerette oly meleg rajongással s oly testvéries együttérzéssel, ahogy csak azok tudnak szeretni, akik mindenben egyet szeretnek: az Istent. S most, midőn lelke szárnyai kibontva várják a másvilágra indulás pillanatát, most érzi csak igazán, hogy kedves volt neki ez a föld. S a földön is legkedvesebb az ő városa: Assisi. Felébred benne a vágy látni, még egyszer s utoljára látni azt a helyet, ahol a világra jött, mint csecsemő és ahol a világra jött az egész emberiség számára a kegyelemben való újjászületéssel. . . Szeretne áldást adni a városra, amelyben annyiszor kapott áldást az Istentől. . .

Szeretne búcsút venni a földi otthonától, mielőtt átköltözik az örök otthonba. . . Szeretné még egyszer látni azt a helyet, ahonnét élete kiindult forrása immár beletorkolódik az örökélet mérhetetlen óceánjába. . .

S ez a vágy nem maradt Szent Ferencben némán. . . Kisugárzott a szemén, kiszökött a sóhajában s hangos kéréssé vált, ajkát elhagyó, bágyadt beszédében:

— Vigyetek engem, fiaim és testvéreim, vigyetek engem oda, ahol még egyszer látom szívemnek városát.

S a megilletődött csendben imádkozó kisebbtestvérekben felsajgott a sejtés: búcsúzni akar. . . Nem, ne még! Még nagyon kell a pásztor a nyájhoz; még nagyon kell az atya a fiakhoz; még nagyon kell a fény, amely belőle árad! Csak még el ne veszítsék! — ez volt az imája, az égbe törő kérése a testvéreknek, Ferenc atya halálos ágyánál. De mondani nem merték. Fájt volna a Szentnek. Érezni is alig merték, mert sokszor beléjük látott már atyjuknak mélyrenéző lelkiszeme, — meny nyivel inkább most, amidőn az utolsó földi hályog is lehullni készül róla.

Elrejtették hát szomorúságukat s nem mondták ki félték sejtésüket, hanem készséges, engedelmes szívvel kedvében jártak szeretett atyjuknak.

Mivel Ferenc Atyának nem volt már jártányi ereje — óh, a lélek és test sebein keresztül már minden erő áldozattá vált benne! — nagyvívgyázva ráhelyezték egy összetákolt hordágyfélére s megindultak vele a határba.

Mintha már ez is temetés lenne... Legalább is a szívük mélyén érzik az elválás okozta fájdalmat. S a reménynek ez a lassú eltemetése talán fájdalmasabban nyomódik a testvérek lelkére, mint az igazán beállott halál, amikor a Szent diadalrajutásán érzett öröm olyan nagy-nagy vigasztalást tud adni a szívnek.

A barna kámzsák ma nagyon szomorú szíveket takarnak. Lehajtott fejükről ma nem sugárzik az öröm s a ferences vidámság. Ma csak nagyon-nagyon szomorúak és árvák...

Pedig még köztük van az atya... S egyedül az ő arca ragyog, pedig ő a búcsúzkodó! Egyedül az ő szeme csillog az öröm fényében, pedig néhány óra múlva az ő szeme fog megtörni a halál érintése alatt. Egyedül ő mosolyog, pedig láztólsebzett ajkát alig is tudja már mozgatni. Nem is ajkával mosolyog ő már, hanem a lelkével! S ez a hős lélek erőt tud adni nemcsak önmagának, hanem másoknak is.

Mikor a bús menet elért egy tisztáshoz, ahonnét Assisi falai hívogató barátsággal előbukkantak a távolból, megálltak.

Ferenc arcára még jobban kiült a béke és jószág. Sovány, kiaszott, kisebzett tagjait erőlködő mozdulatra kényszerítve lassan felül a hordányon. Micsoda gyenge a test!... S milyen erős a lélek!... Erőt ad arra, hogy mosolyogva búcsúzzék mindentől és mindenkitől. Még ezektől a szívéheznyótt testvérektől is, akik roskadt némasággal tudják csak visszanyomni a feltörő könnyeket... Jajj, ha csak egy hangot kellene szólaniok, az az egy hang csatornája lenne a felgyülemlett fájdalomnak! Pedig ezt most nem szabad! Szent Atyjuknak lelki búcsúját nem szabad megzavarnia egyiküknek sem... Azért hát összeszorított ajakkal, s messzenéző szemmel hallgatnak és imádkoznak.

S a Szent megszólal:

— Isten kedves báránykái, ne szomorkodjatok! Amint áldást küldtem Assisire, úgy áldást küldök tirátok is az én mennyei hazából.

A fejek még mélyebbre konyultak s az egyik testvér halkan felsírt atyjának szavára...

— Ne sírj, Leó testvér, Isten legkedvesebb báránykája! Nem fájdalom a halál azoknak, akik az Úrban élnek. Nézzétek ott az égen a napot! Hanyatlani készül...

A testvérek szomorú elmerengéssel néztek az alkony színeire... Ott, ahol a kékség a bíborszínnel találkozott, lila felhőfoszlányok rajzolódtak az égre, akárcsak a szemfedő.

S a Szent suttogó, halkan, vágytól ragyogó szemmel folytatta:

— Mikor az örök Nap, az Isten, földre küld egy sugarat, kezdődik egy élet... S amikor alkonyatkor visszahívja azt önmagához: ez a halál.

Valamelyik testvér a megnyugvás békéjével susogta utána:

— Szép a halál... a szentek halála...

Az Evangéliumi élet harcosa vagy: ne ijedj meg, ha a világ nem becsüli apostolkodásodat! Ez jó jel!

Gyakorlati életünk és az Oltáriszentség. III.

P. Árvavári Agnellus. O. F. M.

Lelkünk tápláléka.

Hátra van még az Oltáriszentség rendelésének harmadik célja s mozzanata. Az a lángoló szeretet, amely az Isten Fiát irántunk eltöltötte, nem tudott megállapodni csupán abban, hogy közöttünk lakozzék s magát érettünk föláldozza, hanem lelkünk tápláléka is akar lenni.

Jézus szavai kell visszhangozzanak minden ker. kat. ember szívében-lelkében: „Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet tibennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, annak örök élete vagyon. . . Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, énbennem marad és én őbenne. . . Ez a kenyér az, mely az égből szállott alá. . . Aki eszi az én testemet, az él is énáltalam. Aki e kenyeret eszi, örökké élni fog.“ (Jn. 6, 54—60.)

A vérzivataros világháború egyik frontján halálos sebet kapott egyik derék magyar katona. Haldoklásában gyónni akart és a szentáldozásban egyesülni az ő Urával-Istenével. Csakhamar elkészült a tábori lelkész. . . Szentáldozás után csendes, békés áhítatba merült. Volt még annyi lelki ereje, hogy utolsó perceiben fölnyitotta lassan üvegesedő szemét és azt mondotta környezetének: Ez az élet! Mily gyönyörű halál ez és milyen nagyszerű. Haldokolni az Élet titkának birtokában!

Valóban a szentáldozás ezen a sáros földtekén és a szenvedésteljes földi élet napjaiban, a legnagyobb öröm, boldogság és szerencse, amely az embert csak érheti. Hogyan is lehetne nagyobb kincset elképzelni Istennél, akivel a legbensőségesebben egyesülhetünk. A szentáldozás sokkal nagyobb kegyelem számunkra, mintha Ádámnak és Évának szabad lett volna enniök az élet fájáról a paradicsomban. Az ember testből és lélekből áll. Amint a lélek a test börtönébe van bezárva és egy élet számára elválaszthatatlanul szorosán egyesültek egymással, úgy a szentáldozásban is Jézus hasonlóképen akar istenségével és emberiségével, szent testével és vérével velünk egyesülni és bennünket, mint az örök életre hivatott teremtményeit táplálni, hogy „életünk legyen“ és hogy minél több lelki erővel töltse el szívünket és lelkünket.

„Az embernek az eredeti ártatlansága állapotában mindig csak az angyalok mögött lett volna a helye. Megváltott állapotunkban azonban Jézus Krisztus az Oltáriszentség révén testvéreivé avatott bennünket, mert misztikus testének lettünk tagjai s mint ilyenek a mennyországban is nagyobb dicsőséget nyerhetünk, mint a mennyei lelkek. És minél többször és jól áldozunk, annál nagyobb dicsőség vár reánk az égben. Minden jó szentáldozás növeli mennyei koronánk ragyogását.“ (B. Eymard-Schäffler: Szentáldozás-Életforrás. 99. l.)

Ha szeretünk valakit, szívesen időzünk annak társaságában. Jézus is azért van velünk, mert szeret bennünket. Azután ha valaki valakit szeretetével elhalmoz, szívesen hoz érte áldozatot. Jézus is nap-nap után föláldozza magát érettünk a szentmisében, mert szeret bennünket. Őh hányszor áldozták fel a szülők önmagukat gyermekeik boldogulásáért és boldogságáért. De hogy valaki ételül adja magát szereteteinek, erre

csak az Istenember volt képes, aki az embereket istenemberi szívvel és odaadással tudta szeretni, hogy legyen életük és pedig bőségesebb.

Ha egyes hittudósok a többi hat szentséget tündöklő csillaghoz hasonlítják, akkor a legméltóságosabb Oltáriszentséget napnak nevezhetjük, amelynek ragyogóan vakító fénye megvilágítja s túlszárnyalja valamennyit. A Szeretet szentsége koronája valamennyi szentségnek. Míg a többi hat szentség csak meghatározott kegyelmet s malasztot közvetít az emberek lelkének, addig az Oltáriszentség által magát a kegyelem Szerzőjét: Jézus Krisztust fogadjuk szívünkbe és lelkünkbe.

„Vegyétek és egyétek“ minél gyakrabban és minél jobban ezt az égből alászállott mennyei Kenyeret, hogy e Kenyér erejével egy érdemekben gazdag földi élet után eljuthassatok az örökkévalóság boldogító révpartjára.

Vége.

Szent Ferenc rendje.

Írta P. Kaizer Nándor O. F. M.

Szent Ferenc Atyánk Umbria városában, Assisiben született 1182. szeptember 26-án. Zsenge kora óta szerette a szegényeket és bőkezűen osztogatott nekik alamizsnát. Az assisii megható jelenet után világi dolgokkal nem sokat törődött; annál jobban ápolta az alázatosságot és az önmegtartózkodást. Krisztus szavait: „Ne legyen sem ezüstötök, se pénzetek övetekben, se táskátok az úton, se két köntöstök, se sarutok, se bototok,“ (Máté 10, 9—10.) annyira szívére vette, hogy elvetette köpenyét, lábbelijét, botját, táskáját, hamuszínű, hosszú ruhát öltött magára és kötéllel testéhez szorította. A szegény olasz pásztorok ily szegényes ruházatával bejárta az olasz falvakat és városokat és hirdette az eltévedt juhocskáknak az üdv ígését.

Eledelét összekoldulta és a nálánál még szegényebbekkel megosztotta. A bélpoklosokat különös szeretettel ápolta és sebeiket csókolgatta. Szent Atyánknak mély alázatosságát, buzgalmát és felebaráti szeretetét sokan csodálták, megkedvelték és követték; ezek részére életszabályt írt elő, amelyet III. Ince pápa előszóval 1210-ben és III. Honorius pápa 1219-ben írásban jóvá is hagyott. Ezzel megvetette a szeráfi rendnek alapját, amelynek, mint reméllem te is tagja vagy, aki ezeket olvasod. Ha véletlenül még nem volnál tagja, iparkodjál, hogy az légy.

Szent Ferenc meghalt 1226. október 4-én. IX. Gergely pápa 1228-ban a szentek közé iktatta.

Az új rendnek tagjai rövid időn belül annyira szaporodtak, hogy 1210-ben, amikor Szent Ferenc Assisiben általános káptalan tartott, 5000 testvér jelent meg.

Szent Ferenc fiai Magyarországon.

Az Assisiben tartott káptalanon Szent Ferenc elrendelte, hogy Pennai János 60 testvérrel menjen Német- és Magyarországra és működjenek az ottani hívek lelki üdvösségén. Ezek a jó atyák megérkeztek ugyan, de

maradásuk nem volt, mivel a nép nyeivüket nem értette, tévtanítóknak tartotta és kiúzta az országból.

1221-ben Ferenc Atyánk Speyer Cezárt küldötte Németországba, aki 27 testvérrel meg is érkezett oda. Október 16-án Augsburgban rendi gyűlést tartott, amelynek rendelete folytán Pisói Albert atya néhány testvérrel Magyarországra jött és alapját vetette az esztergomi ferencsenti miniszterségnek, amelynek ő volt az első minisztere, mint a németországi provinciális alárendeltje. Pisói Albert 1223-ban Németországba került provinciálisnak. Hogy kik voltak Pisói Albertnek magyarországi utódai, nem sikerült megtudnom.

1239-ben az esztergomi miniszterség önálló rendtartománnyá lett. Első rendtartományi főnökké János atyát, a francia király öccsét nevezték ki. A rendtartománynak neve 1415-ig: Magyar Tartomány, 1415—1454-ig: Magyar Konventurális Tartomány, 1454—1517-ig: Magyar szigorított Konventurális Tartomány, 1517-től 1659-ig: Szűz Máriáról nevezett magyar Tartomány, és 1659-től: Szűz Máriáról nevezett szigorított Tartomány volt. 1897-ben XIII. Leó pápa megszüntette a különféle elnevezéseket és az egész Ferences rendet megszigorította. Ekkor a rendtartomány: „A kisebb Testvérek Rendjének Szűz Máriáról nevezett Magyar Tartománya“ címet vette fel.

A tartománynak, amint Szt. Bonaventúra rendi miniszter generálisnak táblája mutatja, 1260-ban már 8 örsége volt: a győri, zágrábi, szerémi, esztergomi, pécsi, egri, erdélyi és székesfehérvári. A győri örségnek a következő helyeken voltak zárdái: Győrött, Pozsonyban, Sopronban és Lékán. Az esztergominak: Esztergomban, Nyitrán, Nagyszombaton, Trencsénben, Okolicsnán és Szécsényben. Az egriben Egerben, Sárospatakon, Nagyváradon, Szatmáron, Szepesváron és Szepesváralján. Az erdélyiben Besztercén, Nagyszebenben, Szászvároson, Székelyudvarhelyen, Marosvásárhelyen. A székesfehérváriban Székesfehérváron, a budai várban, a budai Margitszigeten, Óbudán, Pesten és Szegeden. A pécsiben Pécsen, Següsdön, Szeménben, Varasdinban, Koprovnícán, Ludbregben és Falkoson. A zágrábiban Zágrábban, Verovicán, Gurbonákon, Nasicán, Pozsegán és Kostajnicán. A szerémiben Bácsban, Ilokon, Mitrovicán, Indiján, Mangyaloson (ezt később áthelyezték Bajára), Zimonyban, Redniken, Banostorban, Iregen és Tordincon. Nagyon könnyen lehetséges azonban, hogy még néhány helyen. Egyes iratokban más nevekre is bukkantam, i. pl. Aracsra Torontál megyében.

1533-ban a következő örségei voltak: A nagyváradi, bácsi, pécsi, zágrábi, székesfehérvári, nyitrai, győri és erdélyi. A zárdák száma 37-re olvadt le. Ezek is nagyobb részt üresek voltak.

Jelenleg 16 zárdája van, u. m. Budapesten, Székesfehérváron, Szombathelyen, Kismartonban, Némétújváron, Boldogasszonyon, Pápán, Sümegen, Veszprémben, Búcsúszentlászlón, Nagykanizsán, Esztergomban, Andocson, Felsősegeden, Nagyatádon és Zalaegerszegen. Isten adja, hogy újból növekedjék a provincia zárdáinak száma és azokkal együtt a harmadikrendi testvéreknek száma is!

A cseri barátok.

A Németországból hazánkba jött ferencesek csak Magyarországon, Slavóniában és Horvátországban telepedtek le, ahol a világi pappal karöltve látták el a hívek lelki szükségleteit. Boszniáról ellenben,

ahol a lakosság különféle eretnokségekben tévelygett, teljesen megfeledeztek.

Történt, hogy Odo Gerárd, a rend generálisa 1339-ben Magyarországra jött, hogy a rendi szabályok értelmében az itteni rendtagokat meg-

Az új ferences zárdá Csongrádon, a Piroska városrészben. Szemben látszik zárdánk, a templom másik oldalán az iskola a kedves nővérek vezetése alatt.

vizsgálja. Elvégezvén dolgát Boszniába ment, hogy oda is telepítse a rendtagokat. Leírhatatlan kép tárult ott eléje. A népet a legnagyobb lelki elhagyatottságban, tudatlanságban és vakságban találta. Nem sokáig töprekedett, hogyan segítsen e szegény népen, hanem elment István bánhoz és előadta kérését, hogy építtessen a ferencesek részére zárdákat és templomokat, hogy az atyák a népet oktassák és a lelki sötétségből kivessék. A bán szívesen fogadta a generális atyát és kérését teljesítette. Itt megjegyzem, hogy a dalmát rendtartomány tagjai közül már néhányan működtek itt mint misszionáriusok, de zárdájuk nem volt, s éppen ezért nagyon ritkán jöttek a néppel érintkezésbe és így nem fejthettek ki igazi pásztorációt.

A rend generálisa még ugyanazon évben több atyát küldött ide. Ezek szigorú életmódjuk által nem sokára a nép kedveltjei lettek. Mikor Nagy Lajos király ennek neszét vette, írt a rend generálisának, hogy küldjön ezen szigorú szerzetesekből Magyarországra is. Szívesen építtet számukra templomot és kolostorokat. A rendfőnök szívesen teljesítette a király kérését és szintén több rendi tagot küldött ide. Az első hely, amelyet elfoglaltak, Cseri volt Szatmár egyházmegyében. E helyről a nép őket *Cseri barátoknak* nevezte. Idő folytán zárdáik Magyarországon annyira elszaporodtak, hogy a bosznita rendfőnök képtelen volt annyira elterjedt rendtartományát lelkiismeretesen kormányozni. A magyarországi zárdák lakói ezt nagyon is érezték, azért 1444-ben elhatározták, hogy az anyatartománytól elszakadnak és új tartományt alakítanak. Ez ugyan most nem

sikerült, mivel a pápa az adott engedélyt visszavonta. 1447-ben azonban V. Miklós pápa véglegesen elválasztotta a magyar zárdákat a bosnyák rendtartománytól és külön helynökséget alapított, amelynek első helynöke Kenyeres Fábián lett. A helynökség címe volt „Vicariatus Sanctissimi Salvatoris in Hungaria.” 1527-ben provincia, tartomány címet kapott. Első provinciális volt Dereslényi Albert. 1525-ben volt 10 örsége 73 zárdával, u. m. Budán, Pesten, Esztergomban, Tatán, Visegrádon, Gyöngyösön, Jászberényben, Szécsényben, Vámoson, Füleken, Galgócon, Szakolcán, Pápán, Táladon, Palotán, Szentléleken, Szentgródon, Tárnokon, Sárospatakon, Liptón, vagyis Okolicsnán, Szántón, Csekén (Zemplén m.), Egerváron, Ozorán, Pakson, Szentgyörgyön, Sellyén, Köröshegyen, Igalon, Sárospatakon, Liptón, vagyis Okolicsnán, Szántón, Csekén (Zemplén m.), Homonnán, Sóváron, Nagybányán, Nyírbátoron, Kusalyon, Megyesalján (most Aranyos-meggyes), Nagyszőlősen, Jenőn, Gyulán, Gerlán, Nagyváradon, Szegeden, Csanádon, Karánsebesen, Kabolon, Futakon, Külödön, Ilokon, Attyán (ma Sarengrád), Alsánon, Diákováron, Pereckén, Kolosvárt, Marosvásárhelyen, Falfalun, Tövisen, Hunyadon, Meggyesen, Gyulafehérváron, Brassón, Csiksomlyón, Szászsebesen, Bakón, Tergavisten, Athinán, Polyáncon, Szentlászlón, Váralján, Petrocon, Remetincen, Zággyrában, Szendrődön, Zalárdon, Héderhelyen és Csákányon.

A zárdák száma a török idő alatt annyira lepadt, hogy 1602-ben csak négy maradt meg: a gyöngyösi, szegedi, csiksomlyói és a szakolcai. A rendtagok száma volt 1525-ben 1472, és 1602-ben csak 31. Ezen időtől fogva ismét virágzásnak indult.

Midőn 1899-ben a Szentszék a ferencrendet reformálta, a rendtartományok új beosztást nyertek. Ekkor a dicső és virágzó Salvatoriánus provincia megszűnt; zárdái közül pedig 17-et a Kapisztránói Szent Jánosról nevezett tartomány nyerte el, a többit pedig a Szűz Máriáról nevezett tartomány.

A világháború után a salvatoriána provincia újból feléledt Észak-Magyarországon, Szlovákiában 19 zárdával, u. m. Bratislaván (Pozsony), Trnaván (Trencsén), Skalícán (Szakolca), Hlohovecen (Galgóc), Filakovon (Füleke), Nove-Zámkin, Nyitrán, Pruszkán, Sebesen, Körmöcbányán, Malackán, Szentantalon, Bártfán, Eperjesen, Beckón, Okolicsnán, Zsilinán, Rozsnyón, Trisztinán. Örvendünk, hogy a régi szalvatoriána provincia újból feltámadt és gyarapszik. Hiszen most is visszafoglalja régen elhagyott *kassai* zárdánkat. Csak bátran előre Szent Ferenc Atyánk nyomdokain!

*A szeplő nélkü fogantatott Szűz Máriáról
nevezett bulgáriai rendtartomány.*

Egyszáz és hetvenhárom esztendeje, hogy a magyarországi ferences zárdák elszakadtak a bosnyák anyaprovinciától; 1620-ban a bulgáriai zárdák búcsúztak anyjuktól és külön független örséget alkottak. Ez az örség 1675-ben provinciává fejlődött és a török idő alatt rendkívül sokat szenvedett. Idővel csak kevés rendtaggal rendelkezett, ezért 1852-ben a kapisztrana provinciával egyesült. Nemcsak Bulgáriában, hanem Romániában és Magyarországon is voltak zárdái. Magyarországi zárdái ezek: Alvincen, Déván, Gyulafehérváron, Karánsebesen, Krassován, Körösbányán, Vingán és Zlatinán. A provincia missziós provincia volt, azért sok vértanuja van.

A Szűz Máriáról és az Üdvözítőről nevezett provinciák is veszítettek zárdákat Erdélyben; amennyiben Domonkos Kázmér, a máriána provinciának volt laikus testvére 1640-ben Rómába ment, ott pappá szenteltette magát és visszajött Decretummal, amelynek értelmében független örséget alapított. Az örségből 1729-ben provincia lett. Első provinciálisa volt Csató Elek.

Ez a provincia Erdély történetében örök érdemeket szerzett. Erdélynek majdnem összes világi és egyházi művelődési viszonyai az itteni szerzetes atyákkal szoros összefüggésben vannak. Az erdélyi kat. Status 1726. dec. 14. a következő bizonyítványt állította ki rólu: „Hogy Szent Ferenc szerzete akkor, midőn Erdélyben a kath. Egyház hosszú éveken át az új vallásfelekezetekre átmentektől sok és súlyos üldöztetéseket szenvedett, midőn minden lelki vigasztalástól megfosztva, siralmas helyzetben állott, atyái a kat. egyháznak megfogyatkozott nyáját fáradhatatlan szorgalommal ápolták, gondozták, mint misszionáriusok a szétszórva volt híveket fölkeresték, Isten igéjével és a szentségekkel éltették s a szent hitben megmaradásra ösztönözték; gyermekeiket és ifjait tanították; az új hitfelekezetekre átmentek közül sokakat visszahoztak.“ 1735. márc. 18. Győrffi Pál tartományi rendfőnök, Pitra Vince bíbornok aláírásával a Szt. Kongregáció elismerését nyerte ki.

A tartomány az erdélyi zárdákat foglalja magában. A zárdák a következő helyeken terülnek el: Csíksomlyón, Mikházán, Szebenben, Vajdahunyadon, Esztelneken, Kolosvárt, Medgyesen, Szárhegyen, Udvarhelyen, Désen, Fogarason, Brassón, Szamosújvárt, Gyulafehérváron, Szászvároson, Szászsebesen, Marosvásárhelyen, Tordán, Torockón, Széken, Köhalmón, Hátszegen, Borszáken, Déván, Alvincen, Körösbányán. A világháború után még ide csatolták Máriaradnát, Szatmárt és Kaplonyt. A provincia a világháború után nagyon sokat szenvedett.

Szt. László-provincia.

Szűz Mária provinciája 1661-ben ismét több zárdát veszített, amennyiben a déli zárdák — számszerint 10 — elszakadtak az anyaprovinciától és független örséget alapítottak Szent László provincia név alatt. Az örség, miután a 10 zárdához 9 újat is építtetett, provinciává lett. Zárdái a következők voltak: Ormosdon, Kőrösön, Remetincen, Hrastovicán, Zágrábban, Varasdon, Krapinán, Koprovnícán, Csáktornyan, Pécsett, Viroviticán, Szigetvárott, Siklóson, Nagykanizsán, Següsdön, Kosztájnicán, Nagyatádon és Mária-Gyüdön.

A provinciát 1899-ben három részre osztották. Egyik részét kapta a Mariána, másikat a Kapisztrána, harmadikat pedig az új Cyrill és Metód provincia Slavoniában. A provincia több értékes laikus testvérrel rendelkezett, akik mint műfestők, műszobrászok és műasztalosok tűntek ki. Több orvos is volt közöttük.

(Folytatjuk.)

Amint a napsugár a virágot, úgy eleveníti a FERENCES KÖZÖLNY a terciáriust. Olvasod-e?

A rózsafüzér ájtatossága.

Írta Pálffy Erzsébet grófnő.

A két fiatal friss, rugalmas léptekkel, mosolyogva jött a nagyvárosi utcán. Egy hét óta jegyesek voltak. A lány már rég elvesztette szüleit. Maga irányította és tartotta fenn életét. Most kimondhatatlanul boldog volt, mert úgy érezte, völegénye kárpótolni fogja árvaságában elszenvedett sok csalódásért és szeretetlenségért.

Besötétedett. A járdaszélen kigyúltak a villamos ívlámpák, a kirakatokban felragyogtak a színes fénykévek. S ekkor a lármás, nyüzsgő utcákba bezúgott ércesen és mégis lágyan a ferences templom harangja. A lány megállt. Egy pillanatig csodálkozva hallgatta a harangszót, aztán felkiáltott.

Krisztus-Király címer. Színes rajzát tervezte és rajzolta Dr. Jilly László Budapest.

— Ma van a rózsafüzér első ájtatossága! Menjünk, István, még éppen jókor érkezünk.

— Csak nem gondolod komolyan? — kérdezte a fiatalember arcát fintorgatva. — Ki fog bemenni egy fülledt templomba, amikor olyan szép az este...

— A templomban nincs fülledt levegő. És én nagyon szeretem az októberi litániákat... Boldogult édesanyám mindig magával vitt, pedig akkor még nagyon kicsi voltam...

— Szép, szép, de nekem más az ízlésem és semmi kedvem ilyesmivel eltölteni az időt.

A fiatal lány meghökkenve nézett vőlegényére.

— De István, ez nem ízlés dolga... Nem is hiszed, milyen fájdalmat okozol nekem szavaiddal...

— Hagyjuk ezt a tárgyat! — szakította félbe a férfi bosszankodva. — Nem azért jegyeztem el magam egy bájos fiatal lánnyal, hogy prédikációkat hallgassak!... Igazán nem hittem volna, hogy ilyen jámborsági rohamaid is vannak!... Remélem hamarosan leszoksz róla.

A lány nem felelt. A férfi érezte, hogy valami nincs rendben. Belekarolt menyasszonyába.

— No mosolyogj már te, kis csacsi. Tudod mit, engesztelésül elviszlek táncolni. No mit szólsz hozzá?

— Nem tudok most táncolni — felelte a lány csendesen. — Tehát így gondolkozol te a vallásról... Jámborsági rohamnak nevezed azt, ami számomra szent. De hát akkor az élet főkérdésében egyáltalán nem értünk egyet... István, felelj, őszintén, mi a te életcélod?

— Jelenleg te — nevetett a fiatalember — s aztán, aztán a munkám. Érvényesülni akarok!

— Úgy?... Hát számomra nagyobb értékek is vannak... Úgy látom, István, mi csalódtunk egymásban. Én legalább is nem mehetek feleségül olyan emberhez, akinek Isten és a vallás semmit sem jelent.

— Én pedig nem kérek olyan feleségből, aki folyton a templomot bújja... Térj eszedre kislány... Lásd be, hogy nekem van igazam... Hidd el, minden vallásnál többet ér, ha két fiatal ember szereti egymást... Istenről, hm, ráérünk gondolkozni... majd, ha megöregszünk... No?... Kibékülünk vagy elválunk?

A lány nagy kék szeme tele volt rémülettel. Erre az emberre akarta bizni életét? Mennyi léhaság, üreslelkűség árad szavaiból. Mennyire földi és nincs érzéke a természetfelettihez. Csak most ismerte meg az igazi arcát. Persze, nem is igen volt alkalma, hogy belenézzen a lelkébe. Hisz' alig két hónapja, hogy először látták egymást. Ritkán találkoztak, többnyire társaságban. S amióta tudatára ébredtek, hogy a kedves ismerősnél többet jelentenek egymásnak, olyanok voltak mint a gyerekek. Örültek, böhóságokat fecsegték és nem gondoltak. A lánynak eszébe jutott, hogy István esetleg nem jó katolikus, sőt az sem, hogy jellemese-e vagy jellemtelen?... A boldogság vakká tette. Pedig kislánykora óta úgy képzelte el házasságát, hogy majd vasárnaponként együtt mennek templomba. Első pénteken együtt térdelnek az áldoztatórácshoz. És mielőtt nyugovóra térnek, együtt mondják el az esti imát. Úgy, amint apukájánál és anyukájánál látta... Fázott. Szétfoszlott az a rózsaszínű felhő, amely mostanában körülvette. Ismét a régi józan, az igazsággal bátran szembenéző lány volt. Szerette vőlegényét és tudta, hogy a szíve fájni fog utána. Érezte azonban azt is, hogy nem tehet másként. Tisztán, világosan állt előtte, hogy két ember életútja csak akkor vezethet a boldogsághoz, ha egy úton haladnak, kéz a kézben, ugyanazzal a hittel és

bizalommal az iránt, Aki az emberek sorsát végtelen bölcsességgel és szeretettel irányítja.

Szólanul megfordult és indult vissza a templom felé. A fiatal ember arcát előntötte a vér. Keze ökölbesorult. Egy pillanatig úgy látszott, mintha utána akarna futni a lánynak, de aztán vállat vont és egy divatos slágeret fütyürészve átvágott az úttesten. Ment egyenesen az ismert tánchelyiség felé. Magas, vállas alakja eltűnt a forgóajtóban.

A lány ezt már nem látta. Ott térdelt a fénybeúszó templomban. A szeme fátyolos volt a könnyektől, de hangja nyugodtan, áhitattal csengett együtt a tömeg könyörgésével:

— *Asszonyunk Szűz Mária, Istennek szent Anyja,
Imádkozzál érettünk bűnösökért most és halálunk óráján. Amen.*

Az áldott pofon.

A gyermeknevelésről beszélgettek. A legtöbben azt hangoztatták, hogy a gyermeket sohasem szabad testileg megfenyíteni. Eseteket soroltak fel. Vitáztak.

— Egy szerény megjegyzésem nekem is volna — szólt közbe a jelenlevő irgalmasrendi orvos. — Szerintem középúton van az igazság. Vannak pofonok, amiket csak áldva emlegetünk. Magam is egy ilyen áldott pofonnak köszönhetem hivatásomat. Kisfiú voltam, amikor apám gazdaságában szerencsétlenül járt egy béres. Az anyám tőle telhetően igyekezett bekötözni a vérző sebet. Engem is segítségül hívott. De én oly érzéktelenül, sőt némi kárörömmel tettem-vettem, hogy édesanyám egy hatalmas pofonnal fizetett ki. Ez a pofon teljesen megváltoztatott. Másnap nagy alázatosan kértem anyámat, hogy én kezelhesem a bérést. Hat héten keresztül kötözgettem a legteljesebb odaadással. És amikor meggyógyult, elhatároztam: orvos leszek, mégpedig szerzetesorvos, hogy minden erőmet a betegeknek szentelhessem... Így is történt.

Csak a halál!

Amikor Wasa János herceget elfogták a svédek és életfogytiglani börtönre ítélték, Jagello Katalin azonnal elsietett Stockholmba, a királyhoz és kérte, követhesse férjét a börtönbe.

A király mindenáron le akarta beszélni a hercegnőt elhatározásáról. Elmondta, hogy a herceggel a börtönben úgy bánnak, mint egy közönséges rabbal. Azt az életet egy szűk, dohos oduban egy nő nem tudja elviselni. Különben sem köteles férjét követni a gyalázatba.

A hercegnő felelet helyett lehúzta a jegygyűrűjét, a király elé tartotta és így szólt:

— Olvassa!

A gyűrűbe két szó volt vésve: *Mors sola*... Csak a halál!

Amikor ma oly könnyen tépik szét a házassági kötelékeket, vessük szívünkbe ezt a jelmondatot: Csak a halál választhat el bennünket! Neveljük gyermekeinket is erre az önfeláldozó szeretetre.

Szent Ferenc harmadikrendje, mint Isten irgalmának eszköze.

írta: P. Forintos Lőrinc OFM.

Isten így szólt Jónás prófétához: «Kelj fel, menj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd benne, hogy gonoszsága felhalott elem». (Jónás 1, 2.). — Ninive, AsszírIA fővárosa istentelenségbe és erkölestelenségbe merült. Jónás próféta nem akarta teljesíteni Isten parancsát, mert Ninive fennállását Zsidóországra nézve veszélyesnek gondolta. Hogy tehát ne legyen kénytelen a bűnös város lakóinak megmentését előmozdítani, Társisba (Spanyolországba), vagyis a világ végére szeretett volna menekülni, azért szállt Joppéban (Jaffában) hajóra. Isten azonban megmutatta neki, hogy szűkkeblű szeretele épügy nem tetszik Neki, mint engedtlensége.

Az Úr vihant támasztott és Jónást, mint a veszedelem okozóját tengerbe dobták. A biztos haláltól azonban megmentette a cethal, mert elnyelte és harmadnapra kihányta a prófétát a szárazra. (Jónás 2, 11.). A hal nyomrában megtért Jónás, bűnét megbánta. Amikor megszabadult, azonnal Ninivébe sietett és fennhangon hirdette: «Még negyven nap és Ninive elpusztul» (Jónás 3, 4.). Ennek hallatára Ninive lakói vezekeltek és bűjtöt hirdettek. Még a király is szőrzsákba öltözött, fejére hamut hintett és megparancsolta: «Öltsön ször ruhát ember és állat, és kiáltson nagy szóval az Úrhoz és térjen meg kiki gonosz útjáról és az istentelenségből, amely kezéhez lapad». (Jónás 3, 8.). Mikor az Úr látta a város meglérését, megbocsájtott neki.

Hasonló szerepet szánt Szent Ferenc Atyánk a bűnbánó III. rendnek is: ő is azért jár-kei a bűnökre került világban, hogy szava, példája és főképen bűnbánó lelkülete által fölrázza a tespedt lelkeket. Asszíszi falain kívül még ma is áll a San Damiano kis temploma és ősi kolostora. Itt hallotta a szeráfi Atya ezeket a krisztusi szavakat: «Menj, Ferenc, és állítsd helyre roskadozó házamat!» Szentünk először azt hitte, hogy San Damiano rozszant épületét kell kijavítania. Nagy szorgalommal és áhítattal rendbe is hozta a kis templomot.

Nemsokára megtudta, hogy az Anyaszentegyház védőoszlopának szánta őt az isteni Mester. Eppen Porciunkula kápolnácskájában szolgált a szentmisénél, amikor lelke mélyén érintették meg ezek az evangéliumi szavak: «Ne legyen sem aranyotok, sem erszényetek, se két köntöstök, se sarutok, se bototok!» Örömittasan fedezte föl az apostoli szegénység eszményképét és felkiáltott: «Ez az, amit kívánok, ez az, amit egész szívemből óhajtok!» Az evangéliumi szent szegénység kedvéért letette szép ruháit, durva daróc ruhát öltött magára és kölével övezte derekát. Krétával keresztet írt ruhájára és mint Jónás kezdte hirdetni: Ha továbbra is megmaradtok világias és könnyelmű szellemetekben és életek ezután is ilyen üres marad: mindnyáján elvesztek! Tartsatok tehát bűnbánatot és teremjétek az irgalmasság testi és lelki jócselekedeteinek gyümölcseit!

Nem hiába cserélt ruhát Asszíszi nagy Szentje. Az alázatos bűnbánatot nem igen mozdítják elő a kényes öltözetek. Viszont az is igaz, hogy a legszébb külső is rejthet erényekben gazdag szívet, mert nem a ruha teszi értékessé az embert, hanem lelkülete és cselekedetei. Hogy azonban az Evangelium világával felülkezhessünk, föltétlenül le kell vetnünk mindazt, ami Jézus szemének nem tetszik. Belső újjászületésünk önkéntelenül visszafükrözödik külsőnkön is. Ha Jézus Krisztus vette át életünk irányítását, akkor életünk minden nyilvánulásán önkéntelenül észrevevődik a krisztusi vonás. . . . Így történt ez Szent Ferencel is.

Mivel lelkéből az erények isteni illata áradt, egyre több lelket vonzott

példája, és folyton új csoportok kérték, hogy vegye föl őket tanítványai közé. Különösen tömegesen jelentkeztek a bűnbánó harmadikrendbe, mert érezték, hogy Istent nemcsak a maguk gyarlóságaiért, hanem az emberek bollásaiért is engesztelniük kell. A szeráfi Atya felhívását Isten szavának vették, és bűneik őszinte megbánásával és kijavításával igyekeztek Jézus meghitt közelségébe visszajutni, és a megérdemelt büntetést maguktól és másoktól távollattalani. A terciáriusoknak ez a szelleme megszámlálhatatlan emberben ébresztette fel a gondolatot, hogy a bűnbánat vezet az égbe és következetes önfegyelmezés szerzi vissza a lelki békét.

Ez a világoosság Szent Ferenc egyszerű, alázatos és derűs egyéniségéből sugárzott ki a világra, és hihetetlenül megragadta még a közömbösöket is. Ez a szeráfi lelkület, mint valami második Jónás rendítette meg a lelkeket és gyűjtötte maga köré a jóindulatúakat, és a könnyelműek elé is mint hatalmas intó jel áll, hogy magukbaszállásra ösztökélje őket. Szemének mosolygása, arcának derűje, életének lendülete szinte észrevétlenül édesget át a gonosz útról Isten ösvényeire. Így lesz Isten irgalmának eszköze a terciárius csendes és áldozatos életével, irgalmas szívével és imádságos lelkületével.

Nagyobb hit és bizalom...

Egyedét, Szent Ferenc egyik társát meglátogatta két bíboros. Hosszasan elbeszélgettek a szent szerzetessel. Amikor pedig búcsúzásra került a sor, kérték, emlékezzen meg róluk imáiban.

— Miért imádkozzam értetek, — mondta a szent komolyan — hisz nektek sokkal nagyobb hitetek és bizalmatok van Istenben mint nekem!

A bíborosok csodálkozva meredtek rá.

— Hogyan? — kérdezte az egyik homlokát ráncolva.

— Úgy, hogy ti bár dúslakodtok a földi javakban, gazdagságban, kitüntetésekben, reméletek, hogy üdvözülni fogtok, míg én sok nyomorúságom és szenvedésem mellett is attól félek, hogy elkárhozom.

A bíborosok megértették a leckét és ettől kezdve ferences egyszerűségben, a jótékonykodásból ki nem fogyva töltötték életüket.

Ez a lecke neked is szól!

Amiről Isten ránkismer.

A szegény, nyomorék koldús haldoklott. Szomszédai eljöttek hozzá és kérdezték nincs-e szüksége valamire.

— Adjátok ide a botomat! — nyögte a koldús.

A botját kérte. Erre támaszkodva vánszorgott hosszú éveken át minden áldott nap a templomba.

— De hisz nem mehetsz templomba, nagybeteg vagy — mondták.

— Adjátok ide a botomat! — hangzott most már határozottabban. — Magammal akarom vinni a jó Istenhez, mert ha ezt látja, megismer és bizonyára be fog a mennyországba engedni.

Te mit vihetsz magaddal a jó Istenhez?

Krisztus közelében.

1. Boldogok a lelki szegények . . .

Említettem már, hogy a nyolc boldogság a parancsok tökéletesítését képezi. Miként majd látni fogjuk, fenségesen kapcsolódnak egybe és alkotnak egy tökéletes egészet. Miként a természetes világban, úgy itt is ragyogva áll elénk az Isten végtelen bölcsesége. Összetartozás, céltudatosság fűzi össze az Úr alkotmányait. Egyik a másikat egészíti ki. Az alacsonyabb szolgálja a fölöttevőt, és a felsőbb nem lehet meg az alacsonyabb nélkül.¹⁾

Az Úr Jézus követésében is az alap: a parancsok megtartása. Aki ebben még szándékos, súlyos vétkeket elkövet, annak nem szabad a keresztény tökéletesség magasabb fokára gondolnia addig, amíg meg nem erősödik lelkileg úgy, hogy húzamosabb időn át halálos bűnöktől mentes tud maradni. Az épületeknél is csak úgy biztos a fennmaradás, ha erős, szilárd az alapozás.

A lelkiéletben is a parancsok megtartása az a szilárd és erős alap, melyen a krisztusi életszentség felépülhet. Bármennyire előrehaladt, is valaki, a parancsok megtartására mindig ügyelnie kell . . . Ha elhanyagolná bármilyen előhaladt tökéletességi fokon is, könnyen összeomlana egész lelkivilága . . .

A boldogság kérdésének tárgyalásánál mindig a parancsból indulok ki, hogy részben az összefüggést mutassam, részben a tökéletesedést jelezzem.

I. alap: *Én vagyok a te Urad Istened;*

Uradat, Istenedet imádjad és csak neki szolgálj.

Isten nem akar osztozni az emberi szíven. Vagy teljesen az övé lesz, vagy egyáltalán nem kell neki. Más úrral nem közösködik . . .

Pedig az ember hányszor nem veszi figyelembe Urának-Alkotójának akaratát és más isteneknek szolgál. Szolgál az élvezetnek, mammonnak, hírnek, dicsőségnek. Ezeknek istene a pénz, a vagyon, a jó állás, a nagy méltóság; a test gyönyörei, mulatságok, szórakozások, kényelmes élet. Mily soknak egyetlen vágya kitűnni, megcsodáltatni; szépnek, okosnak látszani. Szép ruha, kényelmes lakás, autó, nyaraló, színház, mozi, regények olvasása, újságokban magasztaltatni, elismerést, tapsot szerezni, hány és hány embernek minden vágya, ábrándja. Egyszóval:

¹⁾ A természettudomány jelenlegi állása szerint pozitív és negatív elektronok alkotják az elemeket, ezek az atomokat, melyekből áll a molekula és a molekulák képezik az anyagot: föld, kő, fa stb. Az élettelen anyagba ágyazódik a növény; növényből és részben saját gyengébb egyediből az állatvilág és mindegyikből az ember. Az ember lelke boldogságát Istenben találja. Tehát visszajut oda, ahonnan eredt. Célja tehát mindennek: az alkotó Isten.

istenc. Még a lelkét is ráteszi! Eszközökben nem válogat, a bűn sem akadályozza.

És hányszor sikertelen minden igyekezet. A bűnben elpusztul a lélek, kárhozatba kerül és még a földi sikerek sem jelzik útját. Vagy semmi, vagy csak nagyon csekély az eredmény. Az is csak pillanatokig az övé. Elröppen előle . . .

Ez a bűn útja, a kárhozat gyötrelme!

Aki ezek között eltéveszti Istent szemelől, az elfelejti, ki az ő Ura, Alkotója, és vágyával, élete céljával apró kis bálványozkat, — pénzt, előkelőséget, élvezetet stb. — imád és azok szolgálatába szegődik. Minden nagyságuk, tudásuk és művészetük dacára nyomorult eltévedettjei az életnek! Sohasem elégedettek, mindig többet és mást kívánnak és mert ezt nem érhetik el, szenvednek, boldogtalanok . . . Sajgó szívük azt hirdeti, hogy elhibázták egész életüket . . .

Nagy Sándor, a világhíres hadvezér és uralkodó, mikor az óriási Perzsiát meghódította, hadvezéreit különböző irányokba elküldötte, hogy puhatolják ki, hol és merre van még rendezett, erős ország, mely ellen ő háborút viselhetne. Mikor vezérei visszajöttek és jelentették, hogy olyan országot nem találtak, sírva fakadt és felkiáltott: Isten! csak ily kicsiny világot teremtettél? . . . Fél világ ura volt és — boldogtalan!

Xerxes a Hellespontusnál szemlét tartott egymillió hétszáz-ezer főnyi fegyveres seregén. Ő is sírva fakadt és felkiáltott: hová lesz e szép sereg pár év múlva. Az elmulás mindent letarol . . . Pár napra rá hajóhadát a vihar tönkretette . . . Dühében megkorbácsoltatta a tengert . . . Milyen picikék a »nagyok« is! . . . Az igazi nagyságot a lélek adja! . . .

Pullmann, a híres vasúti kocsik feltalálója, amerikai gyáros, többszörös dollármilliomos mondta: boldogabb voltam, mikor még mint munkás egyetlen dollár se volt a zsebemben. Akkor nyugodtan aludtam, jóízűen ettem meg az egyszerű, száraz kenyeret is. Most rabja vagyok millióimnak, és nincs egy nyugodt percem!

Izadora Duncan, mezítelen táncairól hírhedt amerikai szíznő, élvezni, minden áron csak élvezni akart. Négy-szer ment férjhez, két gyermeke lett. Azt hitte, ebben találhatja boldogságát. És mi lett a vége? Két gyermeke 1913-ban autószerencsétlenség áldozata lett, ő maga pedig 1927-ben egy autót alkalmával megfulladt. Lebegő sálját elkapta az autó kereke, úgy a torkára szorult a sál, hogy megfulladt. A bűnös élvezetekbe merült lélekkel mi lett azután? . . .

Ezeknek a pénz, a hatalom, a dicsőség, és élvezet volt a céljuk, ennek szolgálatára áldozták életüket, ezt tették istenükké és — keservesen csalódtak! . . .

Nem akartak tudni Istenről, figyelmen kívül hagyták az Ő szent akaratát, a maguk balga felfogása és a világ eszejárása szerint akartak boldogok lenni. És mivé lettek? Látszólagos sikerekben, gazdag életútjukban nem találkoztak a boldogsággal,

de annál több csalódottság szakadt rájuk és a végén mi lett a lélekből? Arra még gondolni is borzalom!

Azoknak az élete még szánandóbb, akik ilyen földi sikerek nélkül veszítik el lelküket! A mulandó, földi dolgokban is eredménytelen győtrődés és szenvedés után, a lélek veszte is rájuk nehezedik. Pokol itt, pokol ott! . . .

Akik azonban Isten útját járják, hallgatnak a hitben hozzájuk szóló égi Atyára, életüket az Ő akaratának megfelelően irányítják, mennyivel kiegyensúlyozottabb, emberibb sorsot nyernek! . . .

Ezek bár a világban élnek, használják is a föld javait, ha van, és keresik, ha nincs, de sohasem tévesztik szem elől, hogy ezek nem képeznek célt, nem adhatnak tehát boldogságot, hanem csak eszközök, és nem is kizárólagosak, a boldogsághoz. Szenügyre veszik, hogy földi javak nélkül élni nem lehet, de viszont nagy eltévelyedésnek tartják *ezekért*, vagy *ezeknek* élni! . . .

A világon különféle értékek vannak: anyagiak, testiek, szellemiek és lelkiek. Ezek mind hozzátartoznak életünkhöz. Több-kevesebb belőlük szükséges nekünk. Nem nélkülözhetjük teljességgel egyik csoportot sem.

Anyagiak: étel, ital, lakás, ruházat, állás, vagyon, pénz, jövedelem, stb.

Testiek: egészség, fiatalság, szépség, erő, ügyesség, látás, hallás, jó vér, egészséges idegek stb.,

Szellemiek: tudás, iskolázottság, értelem, ítélőképesség, tanulmányokban való jártasság, művésziesség: festészet, zene, szobrászat, építészet, költői, írói és szónoki képesség, stb.

Lelkiek: Isten kegyelme; örök életet előkészítő minden adománya Istennek és a lélekben ezt szolgáló minden készség és akarat; a különféle erények stb.

Miként látjuk, legalacsonyabb értéknívón állnak az anyagiak, legfelsőn a lelkiek. *Isten akarata és egyben a józan ész kívánalma az, hogy az alacsonyabb szolgálja a felsőbbet.* Így valóban érték! Ha azonban ellene van a felsőbbnek, akkor inkább kár, mint haszon. Nem szolgálja a lélek örök üdvét és így az Isten dicsőségét, hanem ez ellen dolgozik. Előbb-utóbb kiábrándít és végül kárhozatba dönt.

Aki Istenre figyel, kinek Ura az Isten, az mindig szemelőtt tartja a Teremtő akaratát, mely szerint minden a lélek üdvéért és ezáltal az Ő dicsőségeért van. Szabatosabban: *minden Istenért, mint legfőbb Urunkért van.* Ha ezt szolgáljuk, akkor érjük el a mi rendeltetésünket, az örök boldogságot.

Minden érték csak úgy lesz valójában érték, ha a Teremtő szándéka szerint élünk vele. Így elérjük a boldogságot, ellenkezőleg kárhozatot szül.

Akik nem irányítják életük célját Istenre, hanem megragadnak az anyagiakban, vagy a testiekben, talán szellemiekben, azoknak végcélja, istene ezekben adódik. Boldogságot sem

itt, bármennyi sikert érjenek is el, miként a fentipéldák és az élet millió esete igazolja, sem a másvilágon nem találhatnak. Nem az egyedüli lelőhelyén, Istenben keresték, hanem pénzben, élvezetben, dicsőségben, ahol meg nem találhatták.

Nem tartják az első parancsot! Letérnek az üdvösség útjáról! Ezek a kárhózat fiai! . . .

Ezekkel ellentétben, aki nemcsak egyszerűen vallja és imádja Urát, Istenét, hanem a keresztyén tökéletességre egész igyekezettel törekszik, annak egyedüli kincse a lélek, minden tevékenysége e körül forog. Gazdagság, állás, karrier, dicsőség emellett eltörpül. Semmi érték ezen kívül nincs számára! Minden csak annyiban érték, amennyiben a lelket szolgálja. Egyszerűen a lelke képezi gondját. Egyszerűen egy Ura van, kiben a lélek megpihen: az Isten. Minden más csak szolgálja. Minél tökéletesebbé teszi magát Isten uralmát, annál inkább uralkodik a világ értékei felett. Mert mindent csak így tud lelke szolgálataiba állítani . . . Ez a tökéletes életelrendezés. *Minden alacsonyabb szolgálja a felsőbbet.* Anyagi, testi, szellemi szolgálja a lelket, a lélek pedig Istent! . . . Szolgálni Istennek, annyi, mint uralkodni! . . .

Erre áll az Úr Jézus hegyi beszédének első megállapítása: *«Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa».*

A lelkileg szegény tehát nem engedi magát korlátozhatni anyagi, testi, vagy még szellemi dolgok miatt sem az Isten szolgálatában. Nem köti le a lélek szárnyait semmi mulandó. Szabadon, függetlenül tör az égiek után. Emberek, emberi vélemények nem befolyásolják, mulandó értékek nem korlátozzák Isten szolgálatában; lelke művelésében! . . . Társadalmi osztálykülönbségek, kultúrigények, divatos áramlatok, politikai változások, szociális megmozdulások őt csak annyiban érdeklik, amennyiben mód adódik neki lélekért, vallásért, Istenért valamit dolgozni! Bármilyen előnyt helyezzenek kilátásba, ha az nem szolgálja kimondottan Isten akaratának teljesülését, elfordul tőle. . .

Jelmondata: Istenem és mindenem! Siker, hatalom, kincs, állás, hír, tudás, csak akkor öröm, ha Istentől jön. Szívesen fogadja a sikertelenséget, az eltiportatást, szegénységet, nélkülözést, megvettetést, ha Isten keze szabja ki rá! Lelkileg nincstelen! Mindene az Isten! Mindent kezéből fogad, mindent kezébe tesz le!

Minő lelki magaslat ez! . . . Valóban boldogság jelzi útját, mely bizton az égbe vezet! . . .

Anyagiakban, testiekben, szellemiekben lehet dúsgazdag! Lehet mágnás, fiatal, szellemóriás, körülövezheti a taps, a siker! De lehet koldus, elaggott, analfabéta, megvetett, lenézett. Nem itt és ezekben nyugszik az erény gyökere, hanem a lélekben. Ha van, megbecsüli, él vele, beleállítja a lélekért vívott harcába. Ha nincs, nem vágyik utána, csak a megélhetésért dolgozik. De ezt becsülettel és szerényen teszi . . . Teljesen szabadon szárnyal ég felé, semmi kötelék nem korlátozza . . .

Rövidek. így fejezhetem ki:

Lelki szegény: akinek szegénysége nem sorvasztja, de fejleszti lelkét; akinek gazdagsága nem a bűnt, hanem az erényt szolgálja.

Testi szegény: akinek szegénysége bűnforrás a lélekre, akiknek gazdagsága a bűnt és nem az erényt szolgálja.

A lelki szegény nemcsak elismeri az Istent Urának és végcéljának, miként a parancs kívánja, hanem *mindent* tökéletesen annak szolgálatába állít. Ez nemcsak üdvösséget szerez, hanem a tökéletes Istenszeretben felemel abba a tisztultabb lelki magaslatba, ahol példaképünk, az Úr Jézus trónol. A közelébe jutunk, annak a mértékében, ahogyan megvalósítjuk magunkban az igazi lelki szegénységet! Aki fel tudja fogni, fogja fel!

P. Roznik Rajnér O. F. M.

A nagy szellemek és a rózsafűzér.

Napoleon egyszer színházba ment apródja, Rohan Chabot herceg kíséretében. A császárt azonban nem igen érdekelte a darab. Inkább a nézőteret figyelte. Közben a fiatal hercegre is rátévedt tekintete és látta, hogy a fiú elfordítja szemét a színpadról és kezét ruhája ráncai közé rejtve valamivel foglalatoskodik. Hirtelen mozdulattal megfogta az apród karját és kirántotta a ruha védleple alól. Rózsafűzért szorongatott a kezében. Rohan Chabot elsápadt, de a császár jóindulatúan mosolygott rá.

— Ugye átlátja a darab sivárságát? Önt igaz szellem hevíti. Egykor értékes férfi lesz. Csak folytassa tovább imádságát. Nem fogom zavarni.

A császár jóslata bevált. Rohan herceg később pap lett és mint besanconi érsek halt meg szentség hírében.

* * *

Haydn, a híres zeneszerző mondta:

— Ha rózsafűzéremmel a kezemben fel-alá járok, oly csodás dallamok szárnyalnak felém, hogy imádságomat befejezve alig győzöm papírra vetni.

* * *

Dr. Recamier, a párisi sebészorvos jegyezte meg:

— Rózsafűzérem oly nagy szolgálatot tesz nekem, hogy nincs az a kincs, amivel elcserélném. Ha valamelyik betegem igen sokat szenved és a gyógyszerek csődöt mondanak, az orvosok Orvosához, az Úr Jézushoz fordulok, és kérem, vegye oltalmába. De itt diplomatikusan járok el. Miután nincs időm sokat imádkozni, a Szűzanyához fordulok közbenjárásért. Ezt pedig úgy teszem, hogy miközben a beteghez megyek, elimádkozok egy tized rózsafűzért.

1. Hélszer örülünk-e? Nosza, hetvenhétszer
úgadjunk, testvérek, egy édes, nagy okon,
kinek neve Mária;
mert e kis cselédjét kívánta a Király,
mikor testet öltött, (tiszta lányságának
akkor sem esett híja).
2. Kövessük nyomdokát hegyes tartományban.
Repesett Szent János Üdvözítőjének
kenete illatára.
Serkenj föl déli szél, kelj föl északi szél:
hozzánk is hajtsd ide balzsamos fűszerét,
örömét valahára.
3. És Fiat szült a Szűz (neve: Isten velünk),
csontot a csontjából, testet a testéből,
amelyben nem volt vétek.
Testet a testéből, vért anyatejéből,
kenyér színe alatt kapunk áldozáskor:
vegyétek és egyétek!
4. Eljöttek messziről a Három Királyok,
hódolatul hozván napkelet kincseit
Szűz Mária elébe.
Szegénység aranyát, tisztaság tömjénét,
engedelmességnek halotti mirháját
mi is tegyük kezébe.
5. Keresi Mária szerelmes Szülöttét . . .
Az Isten házában, Ura örömében
harmadnapra megleli.
Szűz Mária Anyánk, hosszú éjtszakákon
mi is Azt keressük, Kit a lelkünk szeret —
s Nélküled csak nem leli.
6. Föllámadott Jézus! s mint valami villám
lobbantja Mária bús szemét legoltan
húsvéti öröm-lángra.
Fölkelvén a bűnből, derítsük föl mi is
Édesanyánk szívét, kitől üdvösségünk
született e világra;
7. Ki mennybe vételett szerelmes Fiától,
Vele egyességben örvend és országol
s fénylik, miként a nap.
Szűzi feje köré, régi idő óta,
szép rózsakoszorút morzsolnak és fűznek
a kisebb atyafiak.

Névtelen Novicius 1924-ből.

«Minden erőmmel arra törekszem, hogy ne beszélgessek hiábavaló dolgokról, mint amilyenek: a divat, szépség, rokonszev, világi szokások, ilyen ételek» — írta naplójába Mária, amikor egyik osztálylársnője megfogta a vállát. Összecsapta a füzetet és megfordult:

— Parancsolsz? — kérdezte készségesen.

— Kérlek szépen, Mária, segíts nekem. El akarom végezni ma az első-pénteki gyónást és a felebaráti szeretettel valahogy nem boldogulok. Eddig mindig meggyóntam, hogy vételtem ellene, mert éreztem, nincs rendben a szénám, de hogy voltaképp mikor és mivel, azt nem tudom eldönteni. Te hogy csinálod?

— Megfigyelem magam, úgy viselkedem-e másokkal, mint ahogy óhajtom, hogy velem viselkedjenek.

— Ez az egész? Hogy te milyen bölcs vagy! . . .

— Miről beszélgettek? — lépett hozzájuk egy hetedikes gimnázista.

— A felebaráti szeretetről.

— Gondolhattam volna. Neked is csak egy társalgási tárgyad van, Realini, mint általában a korlátolt embereknek.

— Nem igaz! Máriával mindenről lehet beszélni! — szólt közbe méltatlankodva a tanácskérő kislány.

— No, no, hogy fel van háborodva a kicsike, mert hozzá találtam nyúlni öszentsége Realini Mária fekkölt személyéhez! Nekem ugyan nem imponálsz Realini, bármily tömjénfelhőbe is burkoljanak a többiek, és ha még nem hallottad, az igazságot, tőlem megtudhatod! Ha én olyan ostoba lennék mint te, már rég a Vierwaldstätti-tónak mentem volna! Biztosíthatlak, nem vesztett volna veled semmit az emberiség!

Mária sötét szeme felvillant és ajka megmozdult, mintha válaszolni akart volna, de aztán megfordult és szó nélkül elhagyta a termet. A gimnázista gúnyos nevetéssel nézett utána, majd büszkén, mint egy győztes hadvezér, ő is elvonult. Amikor Mária később visszajött, osztálylársnője ismét odajött hozzá.

— Te Mária, szép, szép a felebaráti szeretet, de ennyi megbántást és sértést szó nélkül, mosolyogva lenyelni, erre nem lennék képes! Azt kell hinnem, hogy nem is vér, hanem tej folyik ereidben és nem is tudsz felindulni, vagy haragudni.

— Dehogynem — nevetett Mária. — Mi olaszok nagyon is hevesvérűek vagyunk, és bizony sokszor voltam azon a ponton, bevallom, most is, hogy jól odafeleljek. De ilyenkor előbb mindig a kápolnába megyek. Akkor már nincs hozzá bátorságom . . . Hidd el, oly szép Isten előtt békésen túrni és szenvedni!

Gondolj szépre!

Multak a napok, elkövetkezett a farsang vége.

Régi szokás volt a Theresianumban, hogy a növendékek ezeken a farsangvégi napokon színes papírból ruhát varrtak maguknak és aztán ebben díszlegttek a húshagyó kedden rendezett házimulatságon.

Mária is jókedvűen öltögetett jelmezén, és közben mulatságos tréfákat, történeteket mesélt, úgy, hogy társnői ki nem fogták a nevetésből. Amikor pedig elkészült a varrással, utánózni kezdte az egyes növendékeket és a lisztelendő nővéreket, de olyan ügyesen és szellemesen, hogy még a felügyelő nővérnek is könnyes lett a szeme a kacagástól.

Mikor aztán befejezték a munkát és lementek egy rövid sétára a kertbe, a lisztelendő nővér megkérdezte Máriát:

— Mondd, nagyon szomorú lennél, ha nem vehetnél részt a holnapi mulatságon?

A fiatal lány bájos arcán megdöbbenés tükröződött, de aztán újra felderült.

— Azt hiszem nem, — vagy legalább nem sokáig. Ön egyszer azt mondta, tisztelendő nővér, ha szomorú hangulat vesz rajtunk erői, gondoljunk valami nagyon szépre. Amióta ezt teszem, mindent könnyebben legyőzök. Oh, tisztelendő nővér, az élet most oly szép! . . . És én úgy szeretnék nagyon sok jót tenni!

Az érdekes hetirend.

Néhány nap múlva összehívták a növendékeket a hallba. Kisebb-nagyobb csoportok verődtek össze és izgatottan tárgyalták, vajjon mit is fog kihirdetni a prefekta nővér.

Csak Mária állt szótlánul hangosan beszélő, vitázó osztálytársai között.

— Te Mária, miért vagy ma oly hallgatóg? — kérdezte az egyik lány és szeretettel átölelte a vállát. — Fáj megint a térded? Vagy valami más okod van?

— Csak a csütörtöki nap.

— Tréfálsz?

— Dehogyan -- nevetett Mária. — Csütörtök a hallgatás napja, tudniillik a hetirendben — tette hozzá magyarázólag.

— Neked az is van?

— Hogyne. Nagyon megkönnyíti az erénygyakorlatok végzését.

— Megmutatnád nekem?

— Akár el is mondhatom. Tudom kívülről. Tehát: hétfő, pontos, gyors, örméltjes engedelmesség; kedd, résztvevő szeretet; szerda, alázat, az utolsó helyet akarom; csütörtök, hallgatás, kerülni minden felesleges szót; péntek, alázatos és buzgó ima; szombat, bensőséges szeretet Mária iránt, gyakori fohászok; vasárnap, önmegtagadás a szegény lelkekért. Ez az egész. Szívesen le is írom neked. Hátha hasznát veheted.

Alig lejezte be szavait Mária, jött a prefekta nővér és kihirdette, hogy jövő hét szerdáján, március ötödikén megkezdődnek a lelkigyakorlatok.

Hangos örömrivalgás fogadta a hírt. Mária arca is csupa ragyogás lett. Atkarolta két társnője nyakát és újjongva kiáltotta:

— Gyerekek, én olyan boldog vagyok!

Az akarat alárendelése.

De ebbe a boldogságba hamarosan bánat is vegyült.

Szerdán a prefekta nővér ismét összehívta a növendékeket és felszólította őket, hogy azok, akik félig-meddig is értenek németül, vegyenek részt a németnyelvű lelkigyakorlaton, mert az olasz páter beteg. Meg fogja tartani ugyan az előadásokat, de kéri, hogy lehetőleg kevesen jöjjenek hozzá. Aki ennek ellenére az olasznyelvű lelkigyakorlatot választja, jelentse be.

Mária fáradtan, összetörten indult az ő kedves, fehér kápolnája felé. Hová is mehetett volna? Kinek is panaszolhatta volna el fájó csalódását másnak, mint a szentségvárosi Jézusnak. Mennyire örült, hogy a lelkigyakorlaton hallani fogja az ő drága anyanyelvét . . . És most . . . Mit tegyen? . . . Ha az olaszt választja, a beszédek jobban hasznára lesznek lelkének . . . És végtére nem a lélek haszna az első? . . .

Délután négykor volt a jelentkezés.

— Melyik listára vegyelek fel? — kérdezte a prefekta.

— A németre — felelte Mária csendesesen.

A nővér belenézett a szelíden mosolygó arcba és szinte meglepte a sötét szemekből kiáradó nagy békesség és belső összeszedettség.

— Jól van, gyermekem — mondta meleg szeretettel, mert belátott a Isten szeretetétől égő fiatal lány lelkébe és tudta, hogy ismét áldozatot hozott.

Megint a tökéletesebbet választotta, megértvén, hogy az akarat alárendelése még a lélek hasznánál is nagyobb érdem.

Az édes titok.

Egy óra múlva megkezdődött a lelkigyakorlat.

Assisi Szent Ferenc egy alázatos, lánglelkű fia, páter Veit tartotta Krisztus szelleméről. Beszédsorozatát a nyolc boldogság örökszép tanításával kezdte.

Poggio Bustone szentélye. Itt biztosította Jézus Szt. Ferencet, hogy hűnéit mind megbocsájtotta.

Mária ott ült az első sorokban és tágranyílt szemmel fogadta magába a szerzetespap lélektől álfütött szavait. Úgy érezte, minden ragyogóbb, fényesebb lesz körülötte, és ebből a világosságból élön, sugárzón előtűnik az Úr Jézus alakja . . . Az Úr Jézus az imában . . . Az Úr Jézus a kísértésben . . . Az Úr Jézus a munkában . . . Jézusom, életem!

Milyen bensőségesen, ujjongva, imádattal tudta most elmondani, amit eddig is oly sokszor ismételt: «Gesù, io ti amo!» . . . Jézusom, szeretlek!

Szombat délután a hivatásválaszlásról beszélt páter Veit, este pedig Szűz Máriáról. Ezt az utolsó előadást a hallban tartotta az atya, mert itt Máriának egy igen szép szobra állott.

Ünnepélyes, áhítatos csend uralkodott.

Az átszellemült arcú szerzetes a tulipánok közt pompázó, gyertyák dicsfényében mosolygó Szűzanya felé fordult és szívhezszóló szavakkal magasztalta.

— Szűz Mária, Te vagy az Úr nagy szőlőjének anyja — mondta kilárt karokkal. Te vagy a pogányok anyja, a missziók anyja! Hozzád imádkozunk és isteni Gyermekekhez, mert hátha van közöttünk egy-kettő, aki egyszer át fog kelni a tengeren, hogy elvigye a messi, idegen országokba Isten igéjét!

Mária szíve hangosan kalapálni kezdett. Kipirult. És sejtelmesen, sokat mondóan mosolygott, mint akinek édes titka van . . .

Egyszer majd ő is át fog kelni a tengeren.

A váratlan vég.

Másnap reggel korán közös szentáldozáshoz járultak, majd bevonultak az ebédlőbe. Itt kedves meglepetés várt rájuk. A kicsinyek, akik még nem vettek részt a lelkigyakorlaton, előző délután künn jártak az erdőben és sok-sok hóvirágot szedtek, s ezek a hófehér virágok, a tavasz bájos hírnői most ott virultak az asztalokon, hogy üdvözöljék emberlestvérkéiket, akiknek ma épp oly hófehér volt a lelkük, mint az ő kelyhüké . . .

Aztán jött az ünnepélyes nagymise.

A 250 növendék égő gyertyával kezében megújította a keresztségi fogadalmat.

Mária is köztük térdelt. Az ő csengő hangja is áhítattal szárnyalt Jézusa felé.

Nagymise után gyülekezés volt a hallban, hogy a lelkigyakorlat résztvevői üdvözöljék a pátert és ünnepélyesen feloldást kérjenek a hallgatási tilalom alól.

Mária mosolyogva leste az ajlót, mikor jön már páter Veit.

Egyszerre úgy érezte, villám csapott beléje . . . Sötétedni kezdett a világ . . .

Társnői rémülten vették körül. A fejére mutatott.

Kivezették. Ketten is futottak a prefekta nővérért. Jött az orvos.

— Agyszélhűdés — mondta megrendülve. — Értessék a hozzátartozókat! A belegszobába vitték. Sápadtan, mozdulatlanul, behúnyt szemmel feküdt az ágyban.

A spirituális feladta az utolsó kenetet. A nővérek könnyes szemmel imádkoztak.

Az orvos ott ült mellette és némán figyelte az egyre halkuló és mindinkább kihagyó érverést.

Három óra tájban gyengéden megsímogatta a kis fehér leánykezet, visszahelyezte a takaróra és felállt.

A nővérek hangosan felzokogtak.

Megértették, hogy Realini Mária elszenderült az Úrban.

Csak öt percre!

Amikor a nap vérvörösen lebukott a Pilátus mögött és árny borult a Vierwaldstätti-tóra, megérkezett a nagybácsi és a legidősebb Realini fiú.

A nővérek kisírt szemmel vezették őket a halottas kápolnába . . .

Este tízkor megjött az édesanya is.

Már három hete feküdt a luganói kórházban szívbajával. Az ágyból kelt fel és ült vonatra.

Fehérruhás, fehérfátylas, rózsakoszorús kislánya ravatala mellett úgy esett össze, mint egy halott . . .

Másnap délután koporsóba zárták az örök álmában is mosolygó Realinét

Máriát és vitték a vasútállomásra, hogy a stabiói családi sírboltban helyezték nyugalomra, forrón szeretett édesatyja mellé.

A vidám, napsugaras Theresianumban a bánat vert tanyát.

Sápadt, könnyes arccal jártak-keltek a növendékek és mindúntalan kitört belőlük a zokogás.

— Ő tanított meg engem, hogy kell igazán imádkozni — sírta a kápolnai papszomszédja.

— Örzőangyalunk volt — mondogatták osztálytársai.

Alig lehetett megvizsgálni a gimnázistalányt, aki nemrégiben olyan kegyetlen szívvvel sértegette.

— Csak öt percre kelne életre, hogy meg tudnám kérni, bocsásson meg! — zokogta kétségbeesetten. — Oh prefekta nővér, milyen borzasztó, ha vétkünket nem tudjuk többé jóvátenni!

Az olasz növendékek összebújtak és remegő, síró hangon beszélgettek az elköltözőltről. Mindegyikük lelkében ott égett az a sejtelen, aminek később hangos kifejezést is adtak: «E una santa» . . . szent . . .

Beszél a napló.

Estefelé a prefekta nővér felnyitotta az elárvult pult tetejét. Átnézte a tiszta, rendben tartott könyveket. Aztán lapozni kezdett a naplóban. A három utolsó nap feljegyzéseit olvasta.

Lelkigyakorlat. 1930. március 5. Szerda. Este hat óra.

A lelkigyakorlatok után mondanom kell tudnom magamnak: «Köszönöm neked szent magány, hogy engem Jézushoz vezetél és ő nekem adta egész hétkességét . . . Jézus, kérlek, bocsásd meg bűneimet és: beszélj hangosan hozzám!»

Szentgyónás.

A jó Páter mindent megtett, hogy felvidítsa lelkemet. Azt mondta, Jézus nagyon meg van velem elégedve. Folytassam így továbbra is életemet és akkor halálom után Mária és az összes szüzek Jézushoz fognak vezetni. Járjak mindig a szent tisztaság útján és holnap, a szentáldozásnál ajánljam fel magam égő áldozatul az Úr Jézusnak.

Ennek ellenére oly nyomott, levert a lelkem. Valami fekszik rajtam, valami szokatlan van bennem. Mitől van ez a szomorúság? Talán bűncím okozzák? Holnap meg fogom kérdezni az Úr Jézustól. Ő biztosan elfogad engem és meg fog vigasztalni. Ha rendtelenség lenne szívemben, biztosan tudtomra fogja adni. Jézusom, én nem akarok semmit és senki mást szeretni — csak Téged! De Te légy irgalmas hozzám és mentsd meg lelkemet!

Szombat. 8. óra.

Jézus, Te vagy az életem. Jézus, minden látogatásánál mérhetetlen kinéseket hoz nekünk. De szívünk gyakran oly tele van kívánságokkal, vágyakkal és gondolatokkal, hogy ilyenkor nem képes kegyelmeit nekünk adni.

Jézusom, jöjj hozzám mindig, minden nap a Te legszentebb testeddel, minden órában kegyelmeddel. Remélem, hogy szívem mindig szabad és üres lesz a Te ajándékaid befogadására. Jézusom, szeretlek!

Ha Jézusra gondolunk, gondolnunk kell az Ő Édesanyjára is. Szívünk legyen égő gyertya, amely örökké lángol az Úr Jézus és Szűz Mária iránti szeretetben. Mária szívébe helyezük örömeinket, keresztljeinket, szenvedéseinket, mindent, amit az élet magával hoz.

Mily hálásaknak kell lennünk a szülőknek és a tisztelendő nővéreknek, hogy alkalmat adtak a szép lelkigyakorlat elvégzésére.

A hallban, 6 $\frac{1}{2}$ —7 óra.

Milyen mennyei boldogság töltött el! Milyen mély igazságokat tartalmaztak a jó atya szavai. Legszívesebben könnyek között megcsókoltam volna a kezét és megmondtam volna: Jó atyám, én is egyike leszek a boldogoknak,

akik átkelnek a tengeren, hogy elvigyék Jézus és Mária szeretetét a szegény pogányoknak, mert Jézus éreltük is meghalt és Mária az ő anyjuk is!

A nővér szeme elhomályosult. Visszahelyezte a pultra a füzetet és ment egyenesen a kápolnába. Letérdelt a tabernákulum elé, és miközben könnyei végigperregtek arcán, megköszönte az Úr Jézusnak, hogy másfél évre az ő oltalmuk alá helyezte ezt a megszentelt kis leánylétet . . . Itt virult ki a ferences szellem áldott légkörében . . . És itt adott élő példát 250 serdülő lánynak, milyenek azok a lelkek, akik Jézust szeretik és akikben Istennel kedve telik . . .

Lehet-e a szentáldozást másokért felajánlani ?

(Válasz egy levélre.)

A szerkesztőség útján kaptam egy levelet, amely a többek között ezeket írja: «Most olvasom a kölcsönként Ferences Közlöny 1937. évi májusi számában a 143. oldalon, hogy a szentáldozást nem lehet másért, sem élőért, sem megholtért felajánlani. Engem ez a hibás kifejezés ugyan meg nem ingathat, hisz én úgylis gondolom, hogy véletlenül csúszhatott be a sajtóba... Ezért kérem Önt Ft. Atyám, hogy e hibát szíveskedjék helyreigazítani . . .»

És nemcsak e levél írója, hanem többen mások is, még a lelkiéletben járatosabbak is, részint élőszóval, részint írásban kifogásolták fenti állításo-
mat. Mindebből azt következtetem, hogy a szentáldozás felajánlásának bár általánosan gyakorolt, de kevésbé szabatosan értelmezett kifejezése bővebb ismertetést igényel. Nincs ugyanis lelkicsokor, melyben szentáldozás felaján-
lása ne szerepelne.

Hogy tehát tévedéstől mentesen láthassuk az igazságot, mit e tárgyban az Úr Jézus tanítása után az Egyház hirdet, e levélre válaszolva, bővebben kifejezem azt, amit az idézett helyen csak röviden jeleztem.

Előre bocsájtom, hogy nem «véletlenül» csúszott be a «sajtóba» az a mondat, hanem alapos meggondolás után.

Általánosan ismert igazság a hit dolgaiban jártasok előtt, hogy *szentséget nem lehet mások helyett felvenni*. Másként: *nem lehet felajánlani!* Kérdem: lehet-e mások helyett megkeresztelkedni? Bérnalkozni? Gyónni? stb. Úgy-e világos, hogy *nem!* Milyen alapon lehetne mások helyett áldozni, vagy a szentségvételét másokért felajánlani? Az Úr Jézus szavaiból a felajánlás lehetősége nem tűnik ki. Sőt éppen az ellenkezője, miként később látni fogjuk. Úgy-e milyen naiv az a néni, aki hirtelenül, gyónás nélkül elhunyt férje helyett akarja gyónását végezni! . . . Együgyűségében megmosolyogjuk! Mindenki csak maga helyett gyónhat! Tehát gyónását másért senki fel nem ajánlhatja, azaz annak szentségi hatását — a bűn eltörlését — másnak át nem engedheti, még ha készsége meg is volna hozzá! Ugyanígy a többi szentségnél is. Nem veheti fel senki másért, vagy más helyett az utolsó kenetet, az egyházi rendet. Hasonlóképpen a szentáldozást sem!

Ezek után most nézzük az esetet a szentáldozás szempontjából részletesben.

Krisztus rendelése szerint, miként ez szavaiból kitűnik, a szentáldozásnak két fő, azaz lényeges hatása van: 1. a szentáldozásban az Úr Jézus a kegyelmi állapotban hozzájáruló lelket *táplálja*, a megszentelő kegyelmet növeli, segítő kegyelemre jogot ad. Az örök életet készíti elő. Miként szavai mondják: «*Aki eszik engem, élni fog általam*». (János 6, 58.) Tehát: *aki eszik, . . . él*. És nem, akiért felajánlja valaki az evést! Más helyett nem lehet enni!

2 A szentáldozás bensőséges egyesülést hoz létre Krisztussal.

Kegyelemben és szeretetben erős kapocs fűzi a méltóan áldozót az Úr Jézushoz. «Aki eszi az én testemet és issza az én véreml, az énbennem van és én öbennem». (János 6, 57.) Itt is: aki eszi, az nyeri az egyesülést. Mit lehet itt másnak átengedni? Bizony a lényegből semmit!

De nemcsak a lényeges hatásokat nem lehet másnak átengedni, hanem még az esetlegeseket sem. Ezek: a rosszra való hajlam csökkentése, a dicsőséges feltámadáshoz a jog és a néha tapasztalható lelki édesség és gyönyör. Mit lehet ezekből másnak átengedni, azaz másért felajánlani? — Azt hiszem a gondolkozók előtt elég világos az a tétel, mit a levélíró kifogásolt, hogy: a szentáldozást sem élőért, sem megholtért felajánlani nem lehet!

Mit jelent az mégis, mit oly általánosan gyakorolnak, hogy szentáldozást «felajánlanak» másokért?! Talán teljesen hatás- és eredmény nélkül való ez? Itt határozottan mondom, hogy nem!

Bár mindig kedves az ima, ha kellő áhitattal végezzük, de állíthatjuk, hogy legkedvesebb akkor, mikor az Úr Jézussal szoros, bensőséges kapcsolatban vagyunk. Ilyenkor szívesebben meghallgat az Úr. Ezeket a szentáldozással kapcsolatos egyéni imákat, erénygyakorlatokat, — esetleg búcsúkat csak a meghollakért — már felajánlhatjuk. Ezeket szabadon, saját akaratunk szerint bárkinek átengedhetjük! A szentáldozást magát, mint szentséget, annak sajátos kegyelmeit azonban az áldozó nyeri, senkinek át nem engedheti . . .

Tehát áll, amit írtam: «Szentáldozást nem lehet másért, sem élőért, sem megholtért felajánlani. Ez a lélek tápláléka, csak annak használ, aki magához veszi. De fel lehet ajánlani az imát, mit vele kapcsolatban végzünk». (Lásd: F. K. 1937. V. hó.) Ha valaki szabatosan akarja magát kifejezni, nem úgy írja, hogy: szentáldozást végeztem ezért, vagy azért, hanem: szentáldozásom alkalmával imádkoztam ezért, vagy azért!

Ha talán valakinek zokon esik, hogy képzelt segélyforrása mások javára elapadt, az vigasztalódjék, mert van másik, sokkal eredményesebb, és hatásosabb e tévesen gondoltnál! Ez a szentmise áldozat, mit az Úr Jézus azért rendelt, hogy az Ő népének legyen minden nemes és Isten akaratának megfelelő felséges cél elérésére hatásos áldozata. Szolgáltassa ezt, ajánlja fel ezt, szép célját ezzel legkönnyebben elérheti. A szentmisében az áldozás ép úgy a papé marad, mint az áldozó hívőé. A kért szándéokra az Úr Jézus végtelen értékű keresztáldozatának megisméllését áldozza fel a kenyérnek és bornak az Úr Jézus testévé és vérévé való átváltoztatása által. Erről bővebben írtam a szentmiséről szóló részben.

Akik úgy érzik, hogy ezzel hasznukra szolgáltam, azokat szeretettel kérem, szentáldozásaik után imádkozzanak értem!

P. Roznik Rajnér O. F. M.

Az én házam nem az ön számára való.

Manzoni, a híres olasz író házában egy téli estén nagy társaság volt együtt. Az egyik vendég vallási kérdésekre terelte a szót, majd nagy hangon kikelt a pápa, az Egyház és a papok ellen. Senki sem tett ellenvetést, csak Manzoni adott kifejezést nemtetszésének. Mikor pedig a vendég tovább folytatta ellenséges kitöréseit, kiment a hallba, fogta a vendég kabátját, kalapját, botját, behozta a szalonba, és e szavakkal nyújtotta feléje:

— Tessék, uram! Az én házam nem az ön számára való!

Nekünk terciáriusoknak is így kellene tennünk, annál is inkább, mert Szent Ferenc egész életében különös tanúságot tett az Egyház, a pápa és a papok tiszteletéről.

Rendünk életéből.

Perosi Szent Ferenc-oratóriumát assisiben a San Francesco, pápai bazilika felső templomában adták elő Mária piemonti hercegnő, Canali bíbornok, Fedele és Santini miniszterek és Chigi herceg stb., továbbá 3000 résztvevő jelenlétében. Az előadást az olasz rádió is közvetítette. Így a terciárius Perosi művének hallgatásában egész Olaszország egyesült és érezte, hogy Szent Ferenc nemzetük nagy Szentje.

Szent Ferenc Atyánkat külön ünnepelték a párisi kiállítás pápai pavilonjában 1937. okt. 1-én „Szent Ferenc barátai”. A párisi Montmartre Jézus Szíve-bazilikájában Szent Ferenc Atyánknak nem rég' oldalkápolnát állítottak Verdier párisi bíbornok ösztönzésére, aki mint buzgó terciárius nagyon tiszteli Szent Ferencet.

Az anglikánok is tisztelik Szent Ferencet. Ennek egyik kedves bizonyítéka a west-wikami plébániai templom, amelyet az anglikán canterbury-i érsek Szent Ferenc tiszteletére avatott fel.

A mystérium-játékok a középkori Angliában a ferencesek kezében voltak, miként THE COWL 1937. szeptemberi száma adatokkal igazolja. Így valóban megérdemelték címüket: Isten énekesei. Egy ideig Angolországban a ferencesek irányították és írták a mystérium-játékokat. Pl. York városában William Malton

(1426-ban) ferences professzor Pageartry-n és híres szónok. A Holy város úrnapi játékait ő készítette elő. A híres Conventy-játékok csaknem mind a ferences kezében voltak.

Hatvan évig rendi igazgató volt Lambachban az ottani bencés perjel. Grüner Bernát atya (1879—1938). 12 év alatt 18 terciárius lépett szerzetbe rendiközségéből. Egyébként a bencés virágzó terciárius községeket vezetnek másutt is, u. m. Kremsmünster, Melk és Klosterneuburg rendiközseit.

A vakok apostolatát 1937-ben temették el Londonban Adeline Thelusson rendi nővér személyében Anglikán papnak leánya volt, Halifa lord külügyminiszter atyja, az ő nagybátyja. Katolizált és egészen a vakok ápolásának szentelte életét szeráfi Atyja példájára, aki olyan önzetlenül ápolta a bélpoklosokat.

A berlini terciáriusok száma 1118. 1937-ben 166 templomi 170 teremgyűlést tartottak. Nagy Albert-otthonuk irányítja megmozdulásaikat. A 18 berlini rendiközség 7 varrőszobát tart fenn, és igen hatékonyan vesznek részt a családok gondozásában és segítenek a lelkipásztori munkában.

Japánban a terciáriusok száma egyre növekszik, mert a főpapság körében sok a híve. Így terciárius a tókiói érsek, Jokohama és Nagasaki püspökei, és Yamamoto admirális.

Szerkesztői üzenetek :

Sloveszkói olvasónk. Kérdésére megkapja a lapban a választ. Hozzáfűzzük még azt, hogy nagyon gondosan átnézzünk mindent, mert vigyázunk arra, hogy csak az igazságot hirdessük.

Szegedi. Valamely tárgy akkor is a mienk, ha valaki jogtalanul eltulajdította. Tehát jogosan visszakereshetjük, visszavehetjük.

A rendiközségek szokták meghívni a

vizitátort, már csak azért is, hogy jövetelére előkészülhessen mindenki és kellő tisztelettel fogadhatssák, és látogatásának minél nagyobb eredménye legyen. A jószellemű terciárius község örömmel hívja és várja a vizitátort, mert mindig tökéletesedni akar. Ahol pedig hiányok vannak, és egyik-másik fél az intéstől, ott nem igen kívánják a vizitátort! — Ez a válaszuk érdek-lődésére.

MEGJELENT!

Szent Antal Missziós Naptára! Még ma vedd meg! Ára 50 fillér. Kapható minden ferences zárdában és a Kapisztrán-nyomdában, Vácott.

Kúnagota. Tragikus hirtelenségű halállal szólította ki az élők sorából az Ur PROKOP SÁNDOR kúnagotai esperes-plébánost, Szent Ferenc III. rendje kúnagotai terciárius községnek buzgó igazgatóját. Nagyboldogasszony napján még a halálról mondott beszédet híveinek s másnap reggel már az Ur trónja előtt jelent meg számadásra. Az a nagy szeretet és ügybuzgóság, amelyet különösen a ferencrendi testvérek érdekében kifejtett, bizonyára nagy támogatás lesz számára az Ur számolyánál, amidőn számonkéri az életből neki juttatott 54 esztendő felhasználását. A rendi testvérek szentmiséket, szentáldozásokat és erénygyakorlatokat ajánlottak fel érte.

Jászárokszállás rendiközsége 75 tagot számlál. A mult év folyamán a lelkiekben igyekeztek elmélyedni és a buzgóságban fejlődni. A plébániai életben szeretettel vettek részt, a körmeneteken pedig testületeileg jelentek meg. A rendi élet fejlődésének nagyon szép jele, hogy a nagylétszámú terciárius község a kettős szentév emlékére rendi otthont épített a testvérek által hagyományozott alapból. A rendi otthon hossza 20 méter. Van benne egy 15 m. hosszú és 8 m. széles nagyterem a gyűlések számára, és egy üzlethelyiség, amelyben kegytárgyüzletet akarnak berendezni. Október 4-én, Szent Ferenc Atyánk ünnepén avatják fel új otthonukat, hogy a Transitust már ott énekelhessék. Ezt a szép eredményt Főtisztelendő Igazgató Uruk-nak köszönhetik, mert benne a terciárius ügy mindig megértő támogatást talált, — és lehetővé tette a rendi testvérek hűséges összetartása és áldozatos együttműködése a nagy cél érdekében. Szinte fenhangon kiáltja a tapasztalat, hogy ahol a terciárius községek tagjai egymásért, a terciárius közügyért, a lelkekért és Isten ügyeiért szívesen dolgoznak, áldoznak, ott szemlátomást van minden munkájukon Isten áldása.

Serédi bíbornok hercegprímás vezetésével indul a magyarok hálazarándoklása Rómába. A magyar nemzet soha sem tudja meghálálni XI. Pius pápának azt az atyai jóindulatát, amellyel Szent István jubileumi évé-

ben nekünk adta, hogy megrendezük azt a fényesen sikerült, úgy lelkiekben, mint külsőségekben a XXXIV. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust. A magyar nemzet egyik hálájának lesz kifejezője az a nagy nemzeti zarándoklás, amelyet Serédi Jusztinián dr. bíbornok, Magyarország hercegprímása vezet Rómába XI. Pius pápa elé. Ebben a zarándoklásban minden egyházmegye, egyházközség és a Katolikus Akció minden számottevő tagja részt óhajt venni, mert az egész ország egyformán osztozott abban a dicsőségben és hírből, amelyet Szent István jubileumi évében az Eucharisztikus Kongresszus jelentett. A zarándoklás november 21-én indul ünnepélyes külsőségek között Budapestről a Déli pályaudvarról s mielőtt Rómába érkeznének a zarándokok, érintik Firenzét, Certosát, Fiesolét, Perruggiát és Assisit, majd több napos római tartózkodás után elmennek Nápolyba, Pompeibe, hajóra szállnak és elhajóznak Capri szigetére, Sorrentóba, majd visszafelé útjukban kiszállnak Páduában és Velencében és december 1-én érkeznek vissza Budapestre. A programot a zarándoklást rendező Actio Catholica Országos Elnöksége úgy állította össze, hogy abban a kispénzű és tehetős osztály is egyformán részt vehet és a lelkiek mellett testi felüdülésben is részük lesz azoknak, akiknek megadott, hogy ebben a hódoló zarándok-küldöttségben részt vegyenek. A program már teljesen elkészült s a program részletes felvilágosítást ad mindarra vonatkozólag, amely szükséges mindazok számára, akik e nagy útban részt akarnak venni. A programot bárki kérésére a zarándoklást rendező Actio Catholica központi irodája (Budapest, IV. Ferenciek tere 7., III. lépcső, I. em. 8.) postafordultával azonnal megküldi. Mivel a zarándoklásban való részvételre csak meghatározott számú résztvevőt vesznek fel, éppen azért ajánlatos minél előbb, de legkésőbb október 27-ig arra jelentkezni. A részvétel megkönnyítése végett az Elnökség tudatja ezúton, hogy akik egyéni útlevelel nem rendelkeznek azok csoportos útlevelel is résztvehetnek a zarándoklásban.

Még ma rendelje meg a „**MAGYAROK ÁHÍTATA**” című római katolikus ima- és énekeskönyvet. Az amerikai magyar papság útmutatása szerint összeállította két ferencrendi atya.

Felhívjuk Olvasóink becses figyelmét az amerikai magyarság fenti imakönyvére. Rövid idő alatt most jelent meg már II. kiadásban.

Tudva azt, hogy sok magyar hívőnek itthon is, csak azért nincs imakönyve, mert nem bírja az elég drága kereskedelmi áron adott imakönyveket megfizetni, kértük a szerzőket, engedjék meg, hogy nyomdai, önáron árusíthassuk itthon is e könyveket. Erre azt válaszolták, hogy addig, míg az összes példányok el nem készültek és Amerikába ki nem mennek, árusíthatjuk 2 P-ös áron.

Mit kapunk ezért a 2 P-ért? Egy teljes vászonba kötött, 448 oldalas oly ima-könyvet, amelyért kereskedésben legalább 3-50 pengőt kérnek.

A könyv megrendelhető szerkesztőségünkben (Budapest, XII., Heinrich István-u. 3-5). Aki megveszi, a Szentföldet is támogatja.

LINKÉ URI DIVAT

MARGIT-KÖRÚT 51. ATRIUM MOZGÓ MELLETT!

Férfi fehéreneműek, divatcikkék, pyjamák, házi kabátok, nyakkendők, zsebkendők, stb. nagy választékban olcsó és jó minőségben.

Hozott anyagból fehérenemű varrását is vállalom.

TELEFON: 153-719.

TRUNKHAHN SZÖVET
ÖNMAGÁT AJÁNLJA...

Közvetlen
a gyárból vásároljon
gyapjúszövetet!

KÉRJEN MINTÁKAT
TARTÓSSÁGI GARANCIA

ELADÁS: IV. PROHÁSZKA OTTOKÁR-U. 8. VI. TERÉZ-KRT. 8.

MAGYARORSZÁG KATOLIKUS KÉZBEN LEVŐ EGYETLEN POSTTÓGYÁRA!

Budai Ierakata

Margit-krt. 50

Ápoljuk a jó zenét! Zene ápolás — lelki ápolás
Közismert és a legjobb

Harmóniumok

nemes orgonahanggal házi használatra, iskolák-, dalárdák-, templomoknak.
Magyarországban vezető harmóniumcég, legnagyobb harmóniumraktár:

Hörl Nándor

Budapest, II., Török-utca 8. szám.

Telefon: 516-52 — Fizetéskezdmény! — Sürgőncím: Harmónihár.

A szerkesztésért és kiadásért felel: P. MAJSAI MÓR OFM. szentföldi biztos.
Kapisztrán-Nyomda, Vác. Printed in Hungary. Művezető: Farkass Károly.

Terciárius naptár 1938 október hóra.

2. Órangyalok ünnepe *TB*.
3. Szent Ferenc Atyánk ünnepének vigiliája (nekünk szigorú böjt).
4. SZT. FERENC ATYÁNK ÜNNEPE *ÁF. TBvil.*
6. Szt. Mária-Franciska III. r. szűz *TBvil.*
7. Rózsafűzér Királynéjának ünnepe, elsöpéntek *TBvil.*
10. Szt. Dániel és tsai I. r. vt. *TBvil.*
11. Szt. Ferenc nyolcada *TB*.
12. Szt. Szeráfin I. r. hv. *TBvil.*
19. Alkantarai Szt. Péter I. r. hv. *TBvil.*
22. A ferences templomok szentelésének évfordulója *TBvil.*
26. Potenzai B. Bonaventúra I. r. hv. *TBvil.*
30. KRISZTUS-KIRÁLY ünnepe *TBvil.*
31. Mindenszentek vigiliája (enyhített böjt).

Érénygyakorlatok e hónapra: Szt. Ferenc — a türelem sziklája! — imádkozzuk litániájában. A tűró lélek megkeményíti magát, hogy lefékezze önmagában a lázongást. Hogyan? A szeretet által, mert az igazi szeretet megerősít önmagunkkal: rossz szokásainkkal, szenvedélyeinkkel és veszedelmes hajlamainkkal szemben. Itt keménynek lenni: élet; engedni: halál. Kifelé viszt az irgalmas szeretet gyöngéd mint az édesanya, aki mindenben együttérez szenvedő, küzködő, hibázó gyermekeivel. Ezt valósítsuk meg embertársainkkal szemben úgy, hogy az erőt és a szelídséget összhangbahozzuk.

Terciárius naptár 1938 november hóra.

1. Mindenszentek ünnepe *ÁF.* Déli 12 órától kezdve a porciunkulai búcsú mintájára annyiszor nyerhető teljes búcsú, ahányszor bármely katolikus templomot meglátogatunk és ott a pápa szándékára 6 Miatyánkot, 6 Üdvözlégyet és 6 Dicsőséget imádkozunk, nov. 2-án éjjel 12 óráig; de csak halottakért ajánlható fel!
2. Halottak napja. Teljes búcsú bárkinek, mint 1-én a halottak javára.
4. Elsöpénteki önfelajánlásért *TBvil.*
13. Szt. Didák I. r. hv *TBvil.*
14. Szt. Jozafát vt. *TBvil.*
16. Assisi Szt. Ágnes II. r. szűz *TBvil.*
19. Árpádházi Szt. Erzsébet III. r. özv., a III. rend védőszentje. *TBvil. ÁF.*
21. Szűz Mária bemutatása. *ÁF.*
25. Szt. Katalin vt. szűz *ÁF.*
26. Szt. Lénárt I. r. hv. *TBvil.*
28. Szt. Jakao I. r. hv. *TBvil.*
29. Rendi mindenszentek. *TBvil.*

Érénygyakorlat e hóra: Gondolj nappal többször utolsó dolgaidra és mindent úgy tégy, mintha este már Isten ítélőszéke előtt kellene megjelened. Ez nagy lelki békét hoz és nyugalmat és megszabadít sok felesleges sallangtól!

A Ferences Közlöny előfizetési ára:

Magyarországon negyedévre 0'90 P, Romániában és Csehszlovákiában egy évre 5'— P, Jugoszláviában egy évre 50'— dinár, Amerikában egy évre 1'50 dollár. — Megjelenik havonta.

Egyes szám ára: 30 fillér.

Lapzárta minden hó 12-én. — Megrendeléseket, reklamációkat a FERENCES KÖZLÖNY kiadóhivatala címére: Budapest, XII., Heinrich István-ntca 3-5. kéziratokat és a lap szemléli részére vonatkozó leveleket pedig a FERENCES KÖZLÖNY szerkesztősége címére ugyanoda kell küldeni. — Kéziratokat nem adunk vissza. Lapunk közleményeit, cikkeit csak a szerkesztő külön engedélyével szabad más lapban megjelentetni, akkor is csak lapunkra való hivatkozással.

Postacseklapunk száma: 51.581. Telefonszám: 165-626.

A szerkesztésért és kiadásért felelős: P. MAJSAI MÓR OFM szentföldi biztos.
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, XII., Heinrich István-u. 3—5.
Kiadótulajdonos: A Kapisztrán Szent Jánosról nevezett ferences rendtartomány.